WESTERN ROMAN

LIASO

cijena 50d broj 624

ROMANI I STRIPOVI MAKSIMA

KRVAVA MJESEČINA

WESTERN ROMAN
LISO
1985.

Warren T. Longtree

KRVAVA MJESECINA

ROMANI I SCRIPTORI
RS
VJESNIK

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovodnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček, Ana Župan** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Đunđuš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 624
WARREN T. LONGTREE: **KRVAVA MJESEČINA**
Naslov originala: BLOOD ON THE MOON
Recenzija: I. Biard
Copyright: The New American Library, posredstvom G. P. A. München
Prijevod: Mirjana Turudić

LASO 624 iziazi 27. 9. 1985.

I

Sue Lin je znatiželjno podigla glavu.

– Ne uznemiruj se, draga – prošapće Justice. – Netko je pred vratima, ali će otići kao što je i došao.

Jutarnje sunce se probijalo kroz zavjese i razlijevalo po njenoj tamnoj, svilenoj kosi.

Pritajili su se, ali nije koristilo. Netko je bio uporan.

– Otvori, Justice! Znamo da si u sobi.

– Znaju da sam u sobi – ponovi Justice i poljubi je. Prstom je dotakne po nosu i ona se nasmije.

– Justice!

– Mislio sam da su u San Franciscu ljudi vrlo gostoljubivi. Mora da se to odnosi samo na tebe.

Sue Lin se ponovo nasmije i nestane pod plahtom. Nije znala engleski, ali to nije bilo važno. Bila je ljupka i mila. Znala je usrećiti muškarce i nasmijati se u pravom trenutku. Trebam baš takvu djevojku, pomisli Justice i čvrsto je zagrli.

Ljutito skoči iz kreveta shvativši da uporni gost ne odustaje.

– Čuo sam vas! – poviče. – Što hoćete?

Nasta tišina, a onda su se vrata uz tresak otvorila. Sue Lin skoči iz kreveta i gola istrči na hodnik. Pred Justiceom su stajala dvojica muškaraca. Bili su visoki i snažni.

– Ne shvaćate li da ste dosadni – reče Justice.

– Dosta, šale, Justice! – vikne treći ušavši u sobu. Pokraj ove dvojice izgledao je sitno i neopasno. – Izlazi iz brloga! Želi te upoznati barunica Sophia.

– Oho? – iznenađeno će Justice. – Danas nisam raspoložen za nova poznanstva.

Sitan čovjek korakne bliže. Ispitivački je pogledao Justicea. On je i dalje ležao u krevetu pa nije mogao ocijeniti njegovu visinu. Imao je crnu, dugu i kovrčavu kosu. Oči su mu bile plave, a nos šiljast. Imao je brkove, vit-

ko, ali ne i mišićavo tijelo. Vrat i lice su preplanuli od sunca i vjetra. Bio je to Gorman Mix. Mislio je da neće biti problema.

– Izbaci ga iz kreveta, Hurly – naredi gorostasu pokraj sebe. Hurly poslušno krene prema krevetu.

– Čuo si što je Mix naredio – reče sporim i zastrašujuće dubokim glasom.

– Čuo sam, Hurly. I ljut sam. Nije lijepo što me gnjavite. A tko ste vi? Što želite? Još sam pospan i ne želim ustati.

Hurly se nasmije, pruži ruku i povuče plahtu. Istog trenutka prasne Justiceov revolver. Soba se ispuni dimom baruta, a Hurly poskoči prema vratima. Uhvati se za rame i padne.

Gorman Mix se ukoči od straha. Osta nasred sobe. Justiceovo lice je bilo mirno. Tek je ledenim pogledom odmjerio Mixa i povukao revolver pod plahtu.

– Sada me ostavite na miru. Vodite sa sobom i ranjenog prijatelja – reče Ruff Justice.

Mix polako kimne. Pogledao ga je s mržnjom. Onaj treći je stajao iznad Hurlyja. Justiceu se učini da će kleknuti i pomirisati ranjenog Hurlyja. Izgledao je kao zbunjena životinja. Mora da je bio Hurlyjev brat. Bio je niži, ali ne i pametniji.

– Imaš revolver pod plahtom – promumljao je.

– Primitivna navika – mirno će Ruff. – A sada, van iz sobe! Čak je i u San Franciscu protuzakonito upadati u hotelsku sobu i ugrožavati poštenog gosta.

U hotelu su svi čuli pucanj. Justice začu žamor na hodniku. Jedan ćelavac znatiželjno proviri i brzo nestane. Mix i gorostas podignu Hurlyja. Rame mu je bilo krvavo, a lice iskrivljeno od boli.

– Barunica će... – poče Mix.

– Ja ću se sam ispričati...

Justiceov pogled se zaustavi na vratima. Tamo je stajala žena u crnom. S blijedog lica podigla je crni veo.

– Barunice! – reče Mix.

– Pobrinite se za ovu ništariju! Ja ću razgovarati s Ruffom Justiceom.

– Što se dogodilo? – uspaničeno upita recepcionar koji je uletio u sobu. Imao je crvenu kosu, najcrveniju koju je Justice ikada vidio. Izbezumljeno je gledao ljude u sobi. – Pozvat ću policiju!

– Ne! – odlučno reče barunica.

– Sve je dobro – potvrdi Justice. Htio sam Hurlyju pokazati svoj revolver. Slučajno je opalio.

Recepcionar s nevjericom pogleda Hurlyja. Ovaj zamuca potvrdivši da je tako.

– Štetu na vratima podmirit će barunica – sa smiješkom će Justice.

– Bez problema – reče barunica.

Recepcionar ni u što nije vjerovao, ali je bio zadovoljan barem time što će tako jednostavno podmiriti nastalu štetu. Na-

dao se da će svi brzo otići. Trenutak kasnije na hodniku su se čuli samo njegovi koraci.

Hurly se naslonio na bratovo rame. Lice mu je bilo sivo i iskrivljeno. Mix se nije pomakao s mjesta.

– Sad idite! Sama ću ovo srediti – ponovi barunica.

– Ali...

– Idite, Mix! – oštro će barunica.

– Dobro.

Kad su izišli, ona polako skine šešir i rukavice. Zatim rukom popravi kosu. Justice ju je čitavo vrijeme mirno promatrao.

Bila je visoka i vitka. Imala je neobično blijedo lice. Mora da je Španjolka, pomisli Justice. Crna kosa, pravilne crte lica, lijepo oblikovan nos, tanak struk i obli bokovi... Pokreti su joj bili odmjereni. Poznavao je nekoliko sličnih žena, ali ni jedna joj nije bila ravna.

– Ispričavam se zbog ponašanja mojih ljudi – reče. – Dobri su momci, ali ponekad pretjeraju.

Nasmiješila se, ali neobična hladnoća začas prijeđe njenim lijepim licem.

– Krasno – reče Ruff. – A sada, draga barunice, izidite iz sobe.

Ona zatrepće očima, nenavikla da se s njom tako postupa. Htjede nešto reći, ali Justice nastavi:

– Uznemirujete me. I vaši ljudi.

– Da, vidjela sam djevojku koja je izišla iz sobe.

– I vi uradite isto.

– Ovdje sam poslovno – reče hitro.

– Poslovno? Nisam navikao na ovakve okolnosti.

– Ovo je vaš oglas? – upita izvukavši iz torbe isječak iz novina. Justice odmah shvati. Iznenadio se. Nije očekivao tako brze rezultate. – Vodič, dobar poznavalac šuma, iskusan izvidnik... nudi svoje usluge... – pročita.

– Znam što piše u oglasu – prekine je Ruff.

– Bogato vojničko iskustvo, spreman za istraživanja, putovanja, lov. Za svaku informaciju obratite se Ruffinu T. Justiceu, St. Regis Hotel... – pročita i spremi u torbu isječak iz novina. – Trebam vas, Justice – reče.

– Barunice, bez obzira na uvjete, ne želim raditi za vas.

– Spremna sam dobro platiti.

– Nije riječ o novcu...

– Ne vjerujem! Zašto onda dajete oglas? Naglašavate da imate vojničko iskustvo. Zašto niste ostali u vojsci, Justice?

– To je moja stvar – reče mirno.

– Bez obzira na sve – nastavi i krene do mjesta gdje je ostavila šešir i rukavice – želim da radite za mene. To će biti unosan posao. Nadoknadit ću sve zbog uznemiravanja koje smo vam priredili – doda. Osim riječi koje je izgovorila,

Justice ništa nije mogao pročitati s njezina lica. – Budući da je riječ o poslu, nađimo se u holu za petnaestak minuta. Dogovorit ćemo se o svim pojedinostima. Do viđenja.

Ona izađe. U Justiceovoj sobi se osjećao miris baruta. Još je bio u krevetu. Promatrao je igru sjena po sobi. Onda iznenada skoči.

Bio je gol. U ruci je i dalje držao revolver. Ušao je u kupaonicu. St. Regis je bio moderan hotel. Svaka je soba bila opskrbljena čistom vodom iz cisterne na krovu. U drugim je hotelima bilo gore. Ruff okrene slavinu i zagleda se u mlaz čiste vode. Zatim podigne glavu i nasmiješi se svom odrazu u ogledalu. Zatvori oči i počne prati lice i prsa. Istrlja dugu kosu i vrati se u sobu.

Bio je zbunjen. Nije očekivao takvo jutro. Sve je bilo neobično. Žena je sve objasnila i ispričala se činjenicom da ga želi unajmiti. Obukao je tamno odijelo i stavio kravatu.

– Ponovno ste doličan građanin, Justice – namršteno će pred ogledalom.

Sjetio se Billa Codyja i onog puta u Pariz. Sada nije bilo ništa bolje. Blještava svjetla, plesne večeri, mnogo lijepih žena i skoro najbolja pića na svijetu u trenutku su ga naveli da osjeti potrebu za takvim životom.

Povremeno bi slično osjećao. Krv je tada jače kolala u njegovim žilama. Ali mu se činilo da nešto u tom svijetu nedostaje, da su zidovi tijesni, prostor malen za prirodno kretanje.

Znao je što ga muči. Dugo je samom sebi lagao. A onda je shvatio što je.

Ruffin T. Justice je volio rat i oluje, divlje zemlje i danonoćno ispruženu ruku na revolveru, bljesak munja i fijuk metala tik uz glavu... Sve je to volio, od svega je bježao i svemu se vraćao.

– Ti si divljak, Justice – reče u ogledalo. Za uzvrat dobije iskrivljen, dobro poznat osmijeh.

Pojas s revolverom nosio je preko ramena. Jedva da se mogao opaziti ispod odijela.

Sišao je hotelskim stepenicama. Bile su prekrivene tamnocrvenim tepisima. Uokolo su bili svijećnjaci u kojima je podrhtavala plavičasta plinska svjetlost. Ušao je u blagovaonicu.

Odmah je opazio barunicu. Sjedila je u sjeni. Gledala ga je u oči. Bila je to lijepa žena i baš zato joj Justice nije vjerovao.

Mirno je krenuo prema njenom stolu. Znao je da ne smije vjerovati toj ženi, a ipak će raditi za nju ako posao bude zanimljiv. Još nije bio siguran da li ga u svemu tome privlači samo opasnost, želja za zlatom i novcem ili njezina neobična ljepota.

II

Sa zanimanjem ga je gledala dok je prilazio njenom stolu.

Prošlo je malo vremena od rastanka u sobi, no ona se uspjela presvući. Sada je nosila bijelu, dekoltiranu haljinu od satena. Haljina je proračunano skrojena, pomisli Ruff. Barunica je doista imala čime privući muškarce.

Bila je sama, ili je tek htjela da tako izgleda. Justice ležerno preleti pogledom po srebrnim i kristalnim detaljima hotelske blagovaonice. U jednom uglu, nasuprot baruničinom stolu, opazi još jedan stol za kojim je sjedio tamnoput muškarac.

Činilo se da sa zanimanjem proučava jelovnik, ali u djeliću sekunde Ruff uhvati njegov pogled. Bio je siguran da ta žena nije nikada sama.

– Drago mi je što ste došli, Justice – reče barunica.

– Susret je zaista divan, pogotovo kad se usporedi s onim u mojoj sobi!

– Gorman Mix ponekad... misli da se sve može obaviti na isti način – reče barunica. Ovu izjavu poprati jedva primjetnim osmijehom. – Ponekad mi je žao što taj čovjek radi za mene. No kad mi je trebala pomoć, jedino je on bio na raspolaganju. U ovoj zemlji nikog drugog nisam poznavala. Možemo li sve zaboraviti i započeti razgovor o poslu?

– Da. Htio sam upozoriti da moje usluge nisu jeftine – reče Ruff.

– To sam i očekivala – značajno ga pogleda i prstima takne čašu s viskijem. – Ali zato tražim od vas savršenstvo, Justice.

– Zar je to vaš jedini zahtjev, barunice? Ne ostavljate dojam da vas je ikad itko izigrao. Nadam se da me unajmljujete zbog prigodnog lova koji organizirate iz razonode.

– Zanimljivo je kako sve pogađate – sa smiješkom će. Časak je oklijevala. Ruff opazi da ga promatra čovjek za stolom nasuprot njihovom. Uzvrati pogledom. – Želite nešto popiti, Justice.

– Hvala, ne pijem.

– Ne pijete? – ona iznenađeno podigne obrve. – U ovoj zemlji se to rijetko čuje.

– Vjerujem. Ali je dobro, jer mi piće ne nedostaje kad sam u divljini. Isto se odnosi i na duhan.

– I na žene?

– Žene nisu porok – reče Ruff.

– Očigledno niste upoznali ni jednog od mojih prijatelja.

– Zar smo se sastali da bismo raspravljali o mojem karakteru?

– Oh, ne! – Pogledala je prema tamnokosom muškarcu u uglu blagovaonice. – Da pređemo na stvar – uzdahne. – Trebam vašu pomoć.

Ruff znatiželjno kimne. Ona nastavi otpivši gutljaj viskija.

– Svoju titulu nisam izmislila, Justice. Doista pripadam staroj, plemićkoj obitelji. Zovem se Sophia Mancek – reče. – To vama ništa ne znači, nije li tako?

– Točno – prizna Ruff. Ona nevoljko slegne ramenima.

– Dakle, reputacija ništa ne pomaže. No bez obzira na sve... Moj otac je prilično bolestan – reče oklijevajući. – Da nije tako, pustila bih da mala budala i dalje luta planinama...

– Žao mi je – prekine je Ruff. – Vi se igrate sa mnom.

– Ne razumijete. U Evropi se o nama priča.

– Samo to? – upita Ruff i pogleda prema suprotnom stolu.

Onaj čovjek je iznenada nestao.

– Moja mlađa sestra Lita je nestala, Justice. U Koloradu je... nedaleko Leadvilla...

– Leadvill... znam to područje. Nestala? Da li je putovala tim krajem?

– Gluposti! Neobuzdana mlada barunica se skitala i uživala u divljim planinama, shvaćate! No već se trebala vratiti.

– Slušajte, ja točno moram znati o čemu je riječ. Što očekujete od mene? Da li je riječ o ucjeni? O kidnapiranju?

– Ne znam.

Lagala je. Ruffu je to bilo jasno. Nemoćno je slegnuo ramenima.

– Jeste li razgovarali s vlastima? – upita. – Sa šerifom... sa saveznim šerifom?

– To ne mogu – glas joj se izgubi i ona skrene pogled u stranu.

– Kako bih vam ja mogao pomoći? – reče Ruff. – Ako mi ne kažete sve što znate, onda...

– Dobro – reče barunica tako glasno da su se svi okrenuli prema njima. – Ona je pobjegla s nekim brđaninom. To je za nju lijepo i romantično. Živi u planinama i sretna je što je ostavila sjaj i raskoš.

– Neki ljudi to vole – sa smiješkom će Ruff. – A vi želite da je nađem i vratim?

– Nije mi stalo do Lite, ali otac želi da se ona vrati. On neće dugo živjeti, Justice. Bila bih sretna kad bi barem to došlo do Litinih ušiju.

– Čini mi se da je ona donijela odluku – reče Ruff. – A taj brđanin, kako se zove?

– Cody MacCormack. Poznajete ga?

– Osobno ga ne poznam, ali momak je na glasu. Dobar je borac i zna kako se živi u planinama, daleko od svih. Zna se i to da je pošten čovjek. Cijenjen je više od bilo kojeg drugog brđanina.

– S puno poštovanja govorite o njemu – reče barunica i značajno podigne obrve.

– Poštujem svakog čovjeka koji pošteno živi. Nisam ga nikad upoznao, ali mislim da bih zavolio Codyja MacCormacka da ga upoznam, ako je takav kao što govore o njemu.

– Možete li ga pronaći? – upita barunica nagnuvši se preko stola. Sada je njena bijela satenska haljina jasno ocrtavala njene raskošne grudi.

– Da ga pronađem? Zato što je i Lita s njim?

– Tako je. Kažu da su »visoko u planinama«. Ne znam što to znači.

– Znači upravo to što ste rekli. Visoko su u planinama u pustoši, divljini, osami. Za svakog čovjeka, koji ne pozna taj kraj, planine su vrlo opasne. Zima je na pragu, barunice. Uskoro će snijeg. Ne znam da li shvaćate što to znači.

– Snijeg još ne pada – uvjerljivo će ona.

– Ali će uskoro. Mislite li da se sve to može obaviti prije nego bude prava zima?

– Točno tako, Justice. Jeste li zainteresirani za taj posao?

– A cijena?

– Deset tisuća dolara – reče. Ruff ustukne pred ponudom. Vojnici su zarađivali trinaest dolara mjesečno, a kauboji dolar dnevno. Major je otišao u penziju s dvije tisuće dolara godišnje. – S tim iznosom ćete dosta vremena bezbrižno živjeti. Ne mislite li da imam pravo? – sa smiješkom će barunica.

– Imate pravo – tiho odgovori Ruff. Trenutak se zamisli. Toj ženi nikako nije mogao vjerovati. Ali je njena ponuda bila vrlo privlačna. Kimne i reče: – Prihvaćam!

– Odlično! – Sophia duboko uzdahne. Bio je to kao znak olakšanja, ali i nekog poziva. – Vlak kreće u četiri. Budite spremni.

– Vlak?

– Da. Moj vlak. Posudio mi ga je dobri, stari prijatelj Charles Coldwell. Poznajete li ga?

– On je vlasnik Zapadnih željeznica.

– Da.

– Kad je posao bio ugovoren, ona je iznenada postala ženstvena i ljupka. Pružila je ruku i mirno je stavila na Ruffovu. Nježno ju je milovala.

– Idemo vlakom do Kolorada. To je najbrži i najkraći put. Dalje ti odlučuješ. Ja ću odsjesti u Leadvilleu. Smiješno ime za seoce! No odsjest ću u najboljem hotelu koji imaju. Dozvolit ću da radiš sve što želiš kako bi našao Litu.

Zajedno su ustali.

– Da li vam je tko rekao da će na tom putu biti problema s Indijancima? – upita Ruff.

– Da, čula sam nešto o njima. Renegades, tako ih zovu. I neki nasrtljivac Stone Eyes i njegova grupa Indijanaca Utah...

– Utes – ispravi je Ruff.

– Da, Utes – mahne rukom. – Ali oni neće biti nikakav problem čovjeku tvojih sposobnosti. Osim toga – sa smiješkom će – nisi valjda pomislio da bih deset tisuća dolara ponudila nekom momčiću da prenese poruku...

* * *

Dok je u hotelskoj sobi pakirao svoje stvari, Ruff je o svemu još jednom razmislio. Novac je bio privlačan, ali ne i ono što ga je očekivalo. Neprohodni planinski vrhunci, snježne mećave, zatrpani putovi i opasno pleme Utesa... Bit će doista teško. Bit

će još teže ako Cody MacCormack očekuje da netko krene u potragu za Litom.

O MacCormacku su kružile kojekakve priče. Govorilo se da je gorostas, najsnažniji brđanin koji je ikada živio u tim planinama. Bio je kralj divljine otkad su Indijanci napali poštansku kočiju kojom su putovali njegovi roditelji. Bilo je to prije dvadesetak godina. Cody MacCormack je bio hitar na revolveru, dobro se služio nožem, a i goloruk je bio opasan. Tako se barem pričalo.

Ruff se pitao da li je MacCormack doista glavni razlog zbog kojeg je barunica baš njega odabrala. Kad čovjek odluči provesti zimu sa svojom ženom, može se lako naljutiti kad ga netko smeta.

Osjećao je hladni val zraka što je strujao s mora dok je išao prema gradu. Dani su već bili kratki. Oko njega se polako spuštala siva zavjesa. Luka je bila puna. U njoj su bili usidreni brodovi iz mnogih zemalja. San Francisco je bio središte svijeta.

Pronašao je dućan koji je tražio. Kad je ušao, zazvonilo je zvonce na vratima. Osjećao se težak miris kože, domaćeg sapuna, hrpa hlača. Na ulazu u dućan visio je natpis: Trgovina muškom robom. Uz njega je bila dopisana godina 1849. Bilo je to davno vrijeme kad je u zlatnoj groznici svako očekivao svoje mjesto pod suncem.

Ruff je pronašao debelu ovčju bundu, rukavice, tri sanduka municije i novu repetirku. Kupio je šest pari debelih čarapa i dosta donjeg rublja.

– Spremate se za hladne planine? – reče prodavač.

Ruff samo kimne. Pokušavao se sjetiti svih sitnica koje bi mu mogle biti korisne. Kad je sve pokupovao, platio je i izišao u maglu. Iz daljine je čuo zvižduk lokomotive. Krenuo je u tom smjeru. Prtljagu je prebacio preko ramena, a u ruci je držao pušku.

Policijski kordon je stajao oko vlaka Charlesa Coldwella. Ispred njih su bila parkirana četiri automobila. Jedan policajac je odmah zaustavio Ruffa.

– Kako se zoveš? – upita ga sa jakim irskim naglaskom.

– Ruffin T. Justice. Putujem ovim vlakom.

Policajac ga odmjeri od glave do pete.

– Kako se zove? – začuje se glas iz prvog vagona.

– Justice! – odgovori policajac. Ovaj drugi da znak da ga propusti. Justice spretno skoči u vlak. Iz lokomotive zapišti para i tri puta se oglasi zvono.

– Ti si zadnji – reče policajac. – Tebe su čekali.

Istog trenutka pred Ruffom se stvori čovjek u crvenoj tunici, crnim hlačama i sjajnim crnim čizmama. Kosa mu je bila plava, razdijeljena po sredini i strogo zalizana. Na naramenicama je nosio grb koji Ruff nikad ranije nije vidio.

– Ruffin Justice? – upita.

Ruff kimne.

– Kasnite tri minute. Ja sam kapetan Saranevo.

– Drago mi je.

Ruff se sažali nad vojnicima koji su pod njegovom komandom. Zacijelo ni jedan ne završi slavno ako ima tu nesreću da kasni.

– Ostavite prtljagu – reče Saranevo nelagodno šireći nosnice pred jakim mirisom ovčje bunde. – Netko će je odnijeti u kupe.

– Hvala.

– Ovuda – pokaže Saranevo.

U prvim kolima se nalazio salon i blagovaonica. S jedne strane bio je lijepo uređen točionik. Bilo je svakojakih boca s najrazličitijim pićima. Zidovi su bili obloženi cedrovinom. Sa stropa su visile mjedene svjetiljke, na prozorima baršunaste zavjese. U blagovaonici je bilo poredano šest manjih i jedan dugačak stol. Posuđe je bilo srebrno.

Prošli su kroz blagovaonicu i ušli u kuhinju. Nizak i nabijen kuhar dugih brkova znatiželjno ih je pogledao. Kapetan se ponašao kao da ga ne vidi. S njim očigledno nije bilo lako živjeti u slozi.

Otvorili su još jedna vrata i ušli u druga kola. Saranevo pokuca na jedna vrata i reče:

– Ovo će biti vaš kupe, mada mi još nije jasno zašto vas nisu smjestili u zadnji dio s ostalim Amerikancima.

– Zato jer sam šarmantniji od ostalih – podrugljivo će Ruff.

Kapetanovo lice se ponovno smrkne.

Produžili su do salona. U njemu je bilo vrlo živo. Justice odmah opazi barunicu. Imala je haljinu od zelene svile. Kosa joj je bila visoko podignuta, ukrašena biserima. Držala je čašu, kao i većina prisutnih. Gorman Mix i ona dvojica nisu bila u njenom društvu. Mora da su bili u kolima za Amerikance, kako to reče kapetan Saranevo. Od čitavog društva Ruff je poznavao samo jednog čovjeka. Bio je to pukovnik američke vojske, visok i vitak, brkat i vrlo prodorna pogleda.

Barunica je držala Ruffovu ruku. Oči su joj svjetlucale. Alkohol je za to zaslužan, pomisli Ruff.

– Upoznaj naše prijatelje – reče.

Ona ga povede raskošnim salonom.

– Ovo je vice-premijer Chapek – reče upoznavajući Ruffa sa nezgrapnim muškarcem. Na licu je imao duboku brazgotinu. Čovjek čvrsto stisne ruku, ali pri tom ne savije prste. – A ovo je general Ankirat – nastavi barunica naklonivši se ćelavcu s monoklom. Ovaj je na koljenu, balansirajući, držao čašu s pićem. Odlikovanja su mu krasila prsa.

– Generale – kimne Ruff.

Stari vojnik digne ruku u znak pozdrava.

– Ovo je Zardan – nastavi Sophia.

Ruff shvati da je to onaj iz hotelske blagovaonice. Po njegovom sivom građanskom odijelu i sivoj kravati Ruff nikako nije mogao procijeniti kojem sloju pripada. Bio je suzdržljivo hladan, kao ostali. Samo je očima pokazivao nešto više zanimanja za Ruffa. Možda je on bio baruničin tjelohranitelj. Bilo kako bilo, Zardan izgledom nikako nije odavao tko je.

– I tvoj prijatelj Amerikanac – reče barunica. Povede Ruffa prema pukovniku koji je stajao pored prozora. – Pukovnik Bryson Hargrove. Pukovniče, ovo je...

– Znam nitkova – hladno će Hargrove. Njegov pogled ostane dugo prikovan uz Ruffov. Zatim se brzo nakloni barunici. – Ispričavam se zbog ponašanja i izražavanja, barunice Mancek. Ali s Ruffinom ne želim ostati u istoj prostoriji.

Hargrove odloži čašu i odlučnim korakom krene prema vratima. Barunica je bila zapanjena. Zardan se jedva vidljivo nasmiješi, a general Ankirat prošapće: »Konačno«.

– Uvijek je lijepo obnavljati stara poznanstva – suho će Ruff.

– Što to znači? – zbunjeno upita barunica. – Nikad ranije nisam vidjela da američki oficir tako naglo izgubi strpljenje.

– Ja sam to često vidio – reče Ruff. – No njega sam davno upoznao. Smijem li samo upitati što on radi u vašem vlaku, barunice?

– Što? – iznenadi se kao da nije dobro čula pitanje. – Pukovnik je na putu za Kolorado gdje preuzima komandu nad garnizonom, komandu nad snagama koje se bore protiv Stonea Eyesa.

– Zašto putuje baš vašim vlakom?

– Coldwell me zamolio da mu to osiguram. Razumije se, rado sam na to pristala. Njegova prisutnost mi ni najmanje ne smeta. Pukovnik je bio vrlo drag... do maločas. Žao mi je, Justice, ali zaista nisam namjerno spojila stare neprijatelje.

– Nije potrebna isprika – reče Ruff.

Ostao je naslonjen na zid slušajući povremen zvižduk lokomotive. Kapetan Saranevo je stajao pored prozora. Razmakao je baršunaste zavjese. Ruff je gledao kako nestaju u daljini obrisi San Francisca. Nekoliko trenutaka kasnije vidio je zelena polja prošarana farmama. U daljini su se nazirali obronci sivih planina.

– Mislim da je vrijeme da se povučemo u kupe – predloži barunica. – Večera će biti u pola šest. Razgovarat ću s pukovnikom – šapne Ruffu. Bez obzira na razloge zbog kojih te mrzi, u ovom vlaku ne želim slične ispade.

Njeno je lijepo lice ovaj put bilo odlučno. Ruff se nakloni. Ništa nije rekao. Znao je zašto

se pukovnik Bryson Hargrove prema njemu tako ponaša. Zato nije ništa objašnjavao barunici. Ona ionako ne bi shvatila.

Ruff krene prema svom kupeu. U međuvremenu su donijeli njegovu prtljagu. Odijela su već bila uredno složena u ormaru. Ruffin zaključa vrata i pažljivo pogleda po kupeu.

Košulja od jelenje kože bila je obješena pored sivog odijela. On je pažljivo skine s vješalice. Stavi je na krevet i pogleda je.

Na prednjoj strani te košulje bio je mali džep koji je zatvorio pečatom od voska. Pečat je bio rastrgan, a komadići voska rasuti po džepu.

Tko god je spremao stvari, imao je dovoljno vremena da ih i pretraži. Ruff se nasmiješi i ponovo objesi košulju. Jesu li posumnjali? Možda je to bila samo rutinska opreznost. O još je imao pun vlak neprijatelja. Sve je morao raditi kajnje oprezno.

Gorman Mix je sa onom dvojicom bio u zadnjem vagonu. Clive Colter bi pucao u čovjeka koji je ranio Hurlyja. Zardan nije nikome vjerovao. On je bio profesionalac. A tu je bio i pukovnik Hargrove. I o njemu je valjalo razmišljati.

Ruff povuče zavjesu i zagleda se u okolicu što je promicala pred njegovim očima. Polako se spuštao mrak te je svaki oblik djelovao čudno i sablasno. Slike su se brzo mijenjale i tonule u sve dublju tamu.

U Koloradu je valjalo obaviti gadan posao. Čekalo ga je loše vrijeme, i Cody MacCormack. Tek sada Justice pomisli da možda i neće doći do MacCormackovih planina.

III

Večera je bila zakazana u pola šest. Svi su već bili na okupu kad je ušao Justice. Još je imao na sebi crno odijelo. Gosti su sjedili za stolovima i čekali naručeno jelo, a neki su stajali za točionikom s pićem u ruci.

Razgovor je iznenada utihnuo kad je ušao Ruff. Trajalo je to vrlo kratko. Ubrzo su svi nastavili živahan razgovor. Vicepremijer Chapek je stajao pokraj generala Ankirata. Slaba svjetlost zidnih svjetiljki podrhtavala je na Ankiratovoj ćelavoj glavi i lomila se na njegovom monoklu.

Kapetan Saranevo nije bio među gostima. Njegov čin mu to očigledno nije dozvoljavao. Zato je Zardan, sam za stolom u mračnom uglu blagovaonice, zainteresirano pratio svaki Ruffov pokret. Hargrove se slično ponašao. Sjedio je za glavnim stolom, nasuprot barunici.

Ruff mirno prođe kroz blagovaonicu. Barunica mu pruži ruku. Ruff je uglađeno poljubi i nasmiješi se. Ona uzvrati osmijehom. Ne sačekavši da bilo što kaže, on sjedne pokraj nje.

– Sada mogu početi s večerom – reče barunica. Ruff letimično pogleda Hargrovea. Lice

mu je bilo ledeno, a pogled ukočen. Činilo se kao da gleda u neku točku kilometrima daleko.

Na baruničin nevidljiv znak, svi krenuše prema stolu. Trenutak kasnije, dvojica su konobara vojnički odmjereno i besprijekorno servirala večeru. Mora da su i bili vojnici.

Poslije lososa, specijalnog nizozemskog umaka, orijentalnih salata s kestenjem, pastrva u maslacu i odrezaka u pečurkama, gotovo nečujno, servirana je irska kava, konjak i cigare za one koji su to željeli.

Ispod bijele uniforme jednog konobara Ruff opazi revolver. Hargrove se pretvarao kao da ne gleda Justicea u to vrijeme. Odjednom je ustao, promrmljao s barunicom nekoliko riječi, zahvalio za predivnu večeru i krenuo prema baru. Tamo je razgovarao s vice-premijerom.

Činilo se da je vlak usporio. Približavali su se Diablo Rangu, obalnom masivu. Justice je dobro poznavao taj kraj. Zrak je već bio hladniji. Barunica to osjeti i da znak Saranevu, koji bi se uvijek pojavio kad je ona pomislila na njega, da zapali kamin u prednjem dijelu vagona.

– Vidiš... – sa smiješkom će barunica. – Teško podnosim čak i malo hladniji zrak. Ponekad pomislim da sam razmažena. Zaista ne shvaćam kako moja sestra živi u divljini.

– Lita ima čovjeka koji brine o njoj – reče Justice nagnuvši se preko stola. – Možda joj baš to treba.

– To nije važno – mirno odgovori Sophia. – Zar je doista strašno živjeti u tim planinama, Justice?

– Da. Od hladnoće se i medvjed ponekad smrzne. Konjima je još teže. Vodopadi se također smrzavaju. Ljudi i životinje su primorani da se jedu međusobno. Zima je najveći neprijatelj tih planina, barunice. Vjetrovi su isto tako nemilosrdni. Jednostavno vas prepolove. Probijanje tim planinama teže je od samog puta u pakao zbog snijega, leda, hladnih vjetrova i zime što traje u nedogled. Kad padne prvi snijeg, sve živo se zaustavlja. Krenuti dalje isto je što i umrijeti. Ostaneš li na istom mjestu, znači da ćeš se smrznuti. Ako slučajno slomiš nogu, cijeli svijet je tako daleko od tebe... Ostaje samo tvoja krv i crvene kapi koje se tako brzo pretvaraju u ledene kuglice... To je najružniji kraj na svijetu... i najljepši – reče oklijevajući.

– Bili ste već tamo?

– Više puta. Bilo je strašno. Ni ovaj put neće biti ništa bolje.

General Ankirat i pukovnik Hargrove su se očigledno dosađivali. Barunica ih pozva da im se pridruže.

– Justice mi je upravo govorio o strašnim zimama u planinama. Shvaćate li u što se upuštate, pukovniče?

– Da. Taj kraj poznajem, barunice.

– Zar? Onda nam morate pričati o svojim avanturama. Justice je prilično zatvoren čovjek. Bojim se da u širem društvu govori samo o općenitim stvarima.

– U to ne sumnjam – reče Hargrove.

General Ankirat je sjeo. Pukovnik je ostao stajati.

– Zar nam nećete pričati o avanturama na zapadu – požuri barunica.

– Kad baš želite... Možda će vas zanimati – sa smiješkom će.

Željezni kotači ujednačeno su odzvanjali. Svjetlo svjetiljke jasno je ocrtavalo lice pukovnika Brysona Hargrovea. Svi su gledali u njega. Samo je Ruff Justice razmišljao o nečem...

– Prije nekoliko godina – poče – bio sam komandni oficir u tvrđavi Lyon u istočnom Koloradu. Banda odmetnika Arapaho napala je indijansku agenciju i kasnije se pod vodstvom Ludog Jacka povukla u brda.

– Ludi Jack – reče pukovnik ostalima – naveo je mnoge odmetnike da povedu svoje čete, tvrdeći da ih vode baš kao i Jack, protiv bijelaca i njihovih obitelji. Jack ih je nemilosrdno ubijao.

Pukovnik za trenutak ušuti. Iskapi čašu i stavi je na stol. Vlak je bio u zavoju i on se lagano zanjiše.

– I tako smo, draga barunice, krenuli u potjeru za Jackom. Prijetila nam je opasna zima. Snijeg je napadao noć prije našeg polaska. Uvjeti su bili nemogući, a najteže od svega bilo je slijediti put. No imao sam sjajne i sposobne ljude i brzo smo ušli u trag opasnom Jacku. On je za sobom u Koloradu ostavio krvavu stazu.

Uhvatili smo ga u kanjonu nedaleko od Altas Montane. Baš tada nastupila je prava snježna oluja. Prst pred sobom nismo mogli razabrati. Jednog smo momka poslali u izvidnicu. Vjerovao sam mu. Dogovor je bio da se odmah vrati opazi li Jackov logor ili zasjedu. U protivnom je trebao nastaviti prema Leadvilleu i čekati da mu se pridružimo.

Bio je to uistinu hrabar momak. No mora da ga je hrabrost napustila baš tog dana. Piće mu je bila slaba točka. Volio je punu bocu i iz nje je crpio sve svoje snage. Mora da je dno ipak bilo plitko.

Uzalud smo ga čekali, barunice. Nije se vratio. Uzevši u obzir loše vrijeme, dao sam mu još jedan dan. No kako se ipak nije pojavio, mislili smo da je kanjon slobodan. Krenuli smo prema Leadvilleu.

Ludi Jack nas je napao već nakon nekoliko kilometara. Izronio je iz snijega i gotovo uništio patrolu. Preživjela su samo dvojica.

– A izviđač? – upita barunica. – Zacijelo je i on nastradao?

– Ne, on je odabrao sigurniji put i sretno stigao u Leadville.

Lijepo se snašao u salunu Lucky Drover. Nije li tako, Justice? Sjećaš li se? Ili si sve zaboravio? Izviđač se zvao Ruffin T. Justice – reče pukovnik. Barunica opazi Justiceove stisnute šake i napeto lice. – Pijani dezerter – nastavi pukovnik. – Kukavica i ubojica!

Pukovnikov blagi glas je osjetno podrhtavao. General Ankirat je kroz monokl zurio u Ruffa, a Zardan, naslonjen uz zid, prekriženih ruku, glupo se smijuljio.

– Draga barunice, nadam se da vam je sada jasno zašto Justice ne pije. Istina, to ga više ne može spasiti. Laku noć! Mnogo sam govorio. Osjećam kako me ponovo spopadaju stare uspomene.

Kad je pukovnik otišao, Ruff je sjeo za stol. Gledao je u svoje ruke. General Ankirat prvi progovori:

– Zar ne želite ništa reći, Justice? – upita.

– Na gluposti obično ne odgovaram – polako će Ruff.

– Šutnja je ipak znak odobravanja, koliko znam...

– Ne tiče me se što vi znate, generale.

– Unajmili ste ovog čovjeka, barunice – reče vice-premijer Chapek. – Ako je istina to što je rekao pukovnik, možemo li ga smatrati pouzdanim?

– Da li je to istina, Justice? – upita barunica.

– To kaže pukovnik – reče i ustane. – Kao što sam već objasnio, moja je stvar zašto sam otišao iz armije. Ako mi želite dati otkaz, odmah zaustavite vlak. Znam što govorim. Uostalom – cinično se nasmiješi – pukovnik je potvrdio da više ne pijem.

Nekoliko trenutaka ispitivački je gledao barunicu.

– Znači da ipak ostajem – reče. – Večera je bila sjajna. Laku noć.

Okrene se prema vratima i ode. Ispratili su ga znatiželjnim pogledima. Krenuo je u drugi vagon koji je bio potpuno prazan. Povukao se jedino pukovnik Hargrove, no njegov je kupe bio na drugoj strani.

Ruff uđe u svoj kupe i istog trenutka naglo zastane. Ruka mu krene prema opasaču na ramenu. Osjeti da je netko unutra.

Nije palio svjetlo. Oči su mu se brzo privikle na tamu. Pognuo se prema podu na kojem je netko ležao.

Bio je to kapetan Saranevo. Mrtav. Vrat mu je bio zavrnut. Ruff zaključa vrata kupea i krene prema prozoru. S naporom ga otvori. Hladan mu zrak zapljusne lice.

Vlako se polako približavao mostu. Srebrna mjesečina prelijevala se krajolikom. Duboko ispod ocrtavala se bijela linija rijeke.

Ruff je čekao da vlak dođe do sredine mosta, visoko iznad rijeke, a onda podigne Saraneva i gurne ga kroz prozor. Kapetanovo tijelo trenutak osta visiti

na rubu mosta, a onda padne u rijeku.

Ruff zatvori prozor i tek tada upali svjetiljku. Kupe je bio čist, bez kapi krvi. Samo je pokrivač bio zgužvan.

Skinuvši se, Ruff ugasi svjetiljku i legne. Prethodno stavi revolver ispod jastuka. Tko je ubio kapetana i zašto ovdje?

Znao je da mu je netko gledao stvari. Možda je to bio baš Saranevo. Mora da je još netko ušao u kupe i zamijenio ga za Ruffa Justicea. Mogao je to uraditi samo izuzetno snažan čovjek. Kapetanov je vrat bio zavrnut kao grančica. Ruff prvo pomisli na braću Colter. Hurly i Clive su bili vrlo jaki. Ruffa baš nisu voljeli.

No možda je Saranevo bio ubijen na nekom drugom mjestu, iz Ruffu nepoznatih razloga i onda dovučen u njegov kupe da se pravi ubojica ne otkrije. To bi bilo dovoljo da svi povjeruju u priču pukovnika Hargrovea i da barunica uistinu naredi da zaustave vlak... Bez obzira na to koji razlog postojao, ubojica je bio s njima u vlaku. A među putnicima bilo je malo njegovih prijatelja. Pokušao je zaspati, s revolverom pod glavom.

Zijevao je i prevrtao se po krevetu. Odlučio je da ne misli o Saranevu. U trenucima očaja san je svakome najpotrebniji. I ranije se susretao sa problemima, strašnijim od ovih. Svaki bi ga slučaj zaokupio, ali je nastojao da mu nikad ne oduzme san. Bio je to jedini spas. Kad bi o nesreći obavijestio ostale, značilo bi da otpužuje samog sebe.

Još jednom je zijevnuo i zaspao.

Probudilo ga je lupanje vagona. Poslije uzbrdice, pruga se naglo strmoglavljivala.

Ruff skoči iz kreveta i pogleda kroz prozor. U daljini su se nazirali veličanstveni vrhovi Sierra Nevade.

Ruff polako dođe do vrata i osluhe. Zatim ih pažljivo otvori. Opazi kako mračnim hodnikom nestaje nepoznata osoba. Prepoznao je kuhara Bennyja. Što li je tražio pred njegovim vratima? Čudno, pomisli Ruff. Zatvorio je vrata. Možda je kuhar upravo završio posao i odlazi na spavanje. Možda.

Ruff je sjeo na rub kreveta. Osjetivši hladnoću, htjede leći, ali ponovno začuje korake na hodniku. Nečujno je skočio do vrata i osluhnuo.

Koraci su bili tako tihi da nije znao hoda li tko ispred njegovih ili tuđih vrata. Polako povuče kvaku i proviri s uperenim revolverom.

— To vam neće trebati — reče barunica pokazavši rukom prema revolveru. Bila je u prozirnoj spavaćici, kose spuštene preko ramena. Pogled joj se zaustavio na Rufovom golom tijelu. On tek tada shvati. Barunica se nasmiješi. — Mogu li ući? — upita.

Ruff se makne s vrata, a ona ih lagano povuče za sobom.

– Što ovo znači?... – zamuca Ruff.

Umjesto odgovora, njene pune usne priljube se uz njegove. Shvati da je postavio najgluplje pitanje u životu.

– Nisam htjela smetati – isprekidano reče barunica. Prsti joj uđu u Ruffovu kosu. Stiščući ga, činilo se kao da nema nijedne kosti.

– Uvijek me raduju nova prijateljstva – reče Ruff smiješeći se.

Zatim joj spretno skine spavaćicu. Privuče je do kreveta.

Kad je kroz polusan ponovno začuo korake pred svojim vratima, skoči s uperenim revolverom. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se osvijesti. Bila je to barunica. Ruff se udari po glavi. Nije shvaćao kako se tako nečujno išuljala iz kreveta. Na licu mu zaigra osmijeh. Prije nego je zatvorila vrata, uspio je vidjeti obrise božanstvenog tijela što je cijelu vječnost bilo njegovo.

Dugo mu je trebalo da se osvijesti. Shvativši da je ona ipak otišla, ode do vrata i ponovno ih zaključa.

Sada noć više nije bila tako mračna i neprijateljska, a ni njegovi suputnici tako zlonamjerni. Opružio se na krevetu i utonuo u dobok san. Još je osjećao miris Sophijinog tijela.

Probudio se poslije ponoći. Plahte su bile hladne, a pod leden.

Bilo je vrijeme da ustane. Tiho i hitro se obukao. Navukao je čizme i prebacio opasač preko ramena.

Htio je saznati ima li što novo u baruničinom vlaku.

IV

Tiho je zatvorio vrata kupea i izišao u mračni hodnik. Snop svjetlosti dopirao je ispod baruničinih vrata. Ubrzo je nestao.

Prošavši praznom blagovaonicom, otvorio je vrata što su vodila prema ostalim kupeima za spavanje.

U sljedećem vagonu bio je Mix sa svojim osobljem i poslugom. Kroz zamagljeno staklo vrata, Ruff opazi nejasnu sjenu. Naglo se povuče u stranu i pritaji se. Čuo je samo jednolično udaranje kotača. Čovjek je bio naoružan, ali predaleko da bi ga prepoznao. Izišao je na otvoreni plato između dva vagona i zapalio cigaru.

Preko ramena je nosio pušku, a ovratnik velikog kaputa bio je podignut tako da mu Ruff nije mogao vidjeti lice.

Začas je stražar bacio cigaru i ponovno ušao u vagon. Ruff odahne. Zatim se došulja do prozora spavaonice. Kreveti su bili poredani uza zid, a u jednom uglu nalazila se željezna peć. Činilo se da svi spavaju.

Na lijevoj strani opazi ljestve. Učas je bio na krovu vagona. Osjetio je na licu hladan zrak i brzo povukao ovratnik. Priljubio se uz rub vagona, s glavom prema dolje. Ponovno je vidio stražara. Sada je u ruci držao

šalicu tople kave. Ruff na trbuhu dopuže do kraja vagona. Priljubio je uho uz krov, ali ništa nije čuo. To ga je ohrabrilo, jer ni njega nitko nije mogao čuti.

Ispred prtljažnih kola bio je još jedan stražar. Ruff ostane nepomično na krovu. Kroz mračne oblake izranjao je mjesec i na trenutke potpuno osvjetljavao vlak.

Stražar iznenada pogleda prema krovu. Ruff nije imao vremena. Nije mogao dozvoliti da zapuca.

Skočio je na stražara. Pali su na vrata vagona. Stražar nije uspio skinuti pušku. Zamahnuo je šakom i udario Ruffa u rame. Ruff glavom uzvrati silovit udarac u trbuh. Stražarevo tijelo još jednom udari o vrata. Umirilo se kao da je mrtav, no bio je to samo trik.

Naglo je trznuo lijevom nogom pokušavši iznenaditi protivnika. Nije uspio. Ruff je to očekivao. Spretno ga dočeka desnom nogom i ponovno ga baci na pod.

Stražar je za pojasom imao pištolj. Pri slabom svjetlu Ruff prekasno shvati njegov pokret. No zabaci glavu u stranu dok pucanj odjekne u noć. Ruffova desnica munjevito krene prema stražaru. Zatim ga podigne s poda i baci prema ogradi. Stražar nekoliko trenutaka osta visiti, a onda mu tijelo nesta u tami. Ruff zgrabi kvaku na prtljažnom vagonu. Prodrma je i povuče, ali bez uspjeha. Vrata su bila zaključana, a s druge strane začu nejasne glasove. Pucanj je i ostale probudio. Glasovi su bivali sve razgovjetniji, a koraci bliži.

Ruff se ljestvama hitro pope na krov. Za njim su ostala otvorena vrata i žamor.

S krova ponovno opazi stražara sa šalicom kave. Ovaj očigledno ništa nije čuo. Ruff protrne pomislivši da se poslije njega još netko uspeo stepenicama. Ne gubeći nijednu sekundu, polako sklizne uz stranu vagona, iskoristivši trenutak kad mu je stražar okrenuo leđa.

U njegovom vagonu je već bilo prilično živo. Čuo je glasove i vidio sjene ljudi. Možda je netko već pretražio njegov kupe.

Svjetlo u spavaonici je bilo upaljeno. Ruff skoči u vagon. Mirno krene prema praznoj blagovaonici. Zastane pred točionikom i s police skine bocu irskog viskija brišući lice.

Zardan se stvori pred njim. Na licu mu je poigravao čudan osmijeh. Ruku je opušteno gurnuo u džep kaputa. Ruff je znao da je u njemu mali revolver.

– Zar ste još budni, Justice? – mirno će Zardan.

– Ponekad ne mogu zaspati.

– Oh – kimne Zardan. – I meni se to ponekad događa. – Osjetivši miris viskija, znatiželjno upita: – Ponovno pijete?

– Zardane – poče Ruff – stalo mi je do ovog posla. Uglavnom ne pijem, ali alkohol ponekad pomogne...

– Neka to bude naša mala tajna – reče Zadran.

Ruff mu zahvali i pođe prema svom kupeu. Duboko je udahnuo tek kad je za sobom zaključao vrata. Upalio je svjetiljku i zagledao se u ogledalo. Čelo mu je još bilo crno, ali se nadao da u prigušenom svjetlu Zardan to nije vidio.

Obučen je legao gledajući u vrata.

Probudilo ga je usporavanje vlaka. Već je bilo svanulo. Povukao je zavjesu na prozoru. Bili su u nekom gradiću. Mora da su stali zbog vode ili goriva, pomislio je Ruff.

Umio se i obrijao, a zatim otpio gutljaj ruma. Sjetio se Zardanove primjedbe.

Zardan nije bio glup, ali je možda povjerovao da Ruff ponekad ne može spavati.

Čekala su ga nova uzbuđenja. Ruff stavi nov šešir, crn, a zatim provjeri opasač. Bila je to njegova stara navika. Svaki dan je provjeravao metke. Revolver je bio pun, ali je iz bubnjića ipak izvadio metke. Nešto je bilo neobično. Osjećaj ga nije prevario. Poslagao ih je i na svakom opazio trag kliješta. Na dlan je istresao barut iz prvog koji mu je došao pod ruku. No to uopće nije bio barut. Osjetio je jak miris nitrata. Nije vjerovao. Otvorio je još jednu čahuru. I u njoj je bilo dovoljno nitroglicerina da mu raznese glavu.

Sve je čahure oprezno odnio u smeće, iznenađen i znatiželjan zbog lukavih prijatelja. Unstinu su mislili kako da ga usreće.

Zamisao je bila sjajna. Ruffu tako nešto nije nikad palo na um. Kokot je trebao aktivirati nitroglicerin i kao limenku raznijeti revolver.

Imao je rezervnu kutiju s barutom. Na sreću, nisu je pronašli. Učas je ponovno napunio revolver.

Izišavši na hodnik, vidio je natpis s imenom grada. Bio je to Grand Junction, u divljoj i pustoj dolini u kojoj je trava bila žuta, a zrak težak i nečist.

Odmah pored željezničke stanice nalazila se zgrada u kojoj je bio hotel zajedno s prodavaonicom razne robe. Suha trava, korov i razbijene boce dijelile su je od druge zgrade u kojoj je bio salun.

Iz putničkih su kola nahrupili ljudi, očigledno žedni. Salun im je bio spas. Ruff ih je pratio pogledom. Među njima je bio i Mix, u društvu s Cliveom i Hurlyjem. Hurlyju su pomogli da siđe s vagona. Ruka mu je bila zavijena, a lice zgrčeno od boia.

Clive je nešto rekao Germanu Mixu. Pogleda prema visokom muškarcu, a zatim obojica odu u salun.

S jedne strane vlaka stražarila su trojica vojnika u crvenim uniformama. Isto toliko bilo ih je i s druge strane.

Ruff se sjetio tople i nježne Sophie i onog dijela noći provedenog u njezinom društvu. Zatim mu misli odlutaju prema

nepoznatom prijatelju koji se poigrao njegovim mecima.

Očigledno nitko nije opazio da nedostaje jedan stražar i da iz svog kupea ne izlazi kapetan Saranevo. Mora da o tome još nitko nije ništa znao osim Ruffa i ubojice.

Uskoro se pojavila i barunica. Bila je u tamnoplavoj haljini, odmorena i svježa, u društvu generala Ankirata čije su medalje blistale na jutarnjem suncu.

Barunica pogleda prema Ruffu, ali je to trajalo tek djelić sekunde. Pridružili su joj se Chapek i Hargrove, blijedi i iscrpljeni. Zardan je ostao u vlaku.

Barunica je krenula prema željezničkom depou. Dočekao ju je šef stanice, duboko se naklonio i pozdravio je. Hargrove se izdvojio iz grupe. Ruff je šetao uokolo, napeto slušajući svaku riječ. Čuo je kako Hargrove govori nešto o »vojnom poslu«. Američki oficir je na to hitro krenuo prema telegrafisti. Nešto je napisao, pružio papir i dva srebrna dolara, a onda se ponovno pridružio barunici.

Ruff je šetao oko stanice. Dosađujući se, počeo je skupljati razbacane prazne boce i limenke konzervi. Zatim ih je odnio do napuštenog korala iza depoa.

Kad je prasnuo prvi pucanj. Hargrove je naglo skočio prema stražnjim vratima depoa, s revolverom u ruci. Zastao je. Sophia ga je pratila iznenađenim pogledom, a onda mu je polako prišla. Isto su uradili i ostali. Začas se salun ispraznio. Svi su bili pred vratima.

Ruff Justice još jednom opali. Boca je pukla u stotine komadića. Zatim ponovno zapuca.

Spustivši cijev revolvera, da bi stavio nove metke, opazi mnoštvo znatiželjnika.

– Što se dogodilo? – odsutno upita.

– Preplašili ste nas – reče barunica.

– Zar? – iznenadi se Ruff. – Vježbam gađanje, barunice, tek da mi prođe vrijeme.

Ruff zatim nevoljko stavi revolver za pojas i, ne pogledavši baruničinu pratnju niti one ispred saluna, lagano produži prema vlaku.

Ovaj put nitko nije ulazio u njegov kupe. Znao je to po zgužvanom papiru koji je bacio tik ispred vrata. Dočekao ga je na istom mjestu.

Za petnaestak minuta vlak je s obnovljenom količinom vode i goriva nastavio put prema snježnim vrhovima Sierra Nevade.

Ručak je prošao vrlo tiho. Barunica se žalila na sparinu i na neudobno putovanje koje joj je pokvarilo apetit. Chapek je neumorno pio, ali alkohol nije ostavljao trag na njegovom golemom tijelu. Netko je usput spomenuo da je jedan stražar, očigledno pijan, te noći ispao iz vlaka. Ruff uhvati Zardanov pogled.

Pukovnik je bio odsutan. To je ljutilo Ruffa. Po protokolu se u baruničinom društvu morao drukčije ponašati. No mora da je i on imao probavne smetnje.

Poslije podne Ruff je ponovno htio okušati sreću. Izišao je na hodnik odlučivši prošetati do vagona u kojem su bili vojnici. Zaustavio ga je golem čuvar i prijateljski ga potapšao po ramenu.

– Ne može – rekao je. Bile su to jedine riječi koje je znao izgovoriti na engleskom.

– Htio sam razgovarati s prijateljima, s Mixom i onim velikim – sa smiješkom će Ruff.

– Ne može – ponovi stražar.

Ruff se vratio u kupe. Ostao je sam do večere.

Jeli su u tišini. Barunica mu je udijelila nekoliko ljubaznih pogleda. Pukovnik Hargrove je šutio, a Zardana nije bilo.

Vrativši se u kupe, Ruff je legao u nadi da će brzo zaspati. Dugo je bio budan. A onda je pred vratima čuo korake. Mislio je da je to bila barunica, ali te noći njoj uistinu nije bilo dobro.

Kroz ključanicu je razabrao sjenu kuhara Bennyja. Iznenadio se vidjevši ga. Odškrinuo je vrata. Benny je u tom trenutku prislonio uho na generalova vrata. Shvativši da ga je promatrao, brzo se pognuo i podigao s poda pribor koji mu je slučajno ispao iz ruke. Okrenuo se i nasmiješio, a onda hitrim korakom nestao hodnikom.

Ruff zatvori vrata i stane uz prozor. Proveo je tako više od jednog sata. Planine su bile sve bliže. Mjesečina je jasno ocrtavala snijegom ukrašene vrhove.

Prozorsko staklo je bilo hladno. Kako je vlak odmicao, zrak je bio sve hladniji, a vjetar sve jači.

Ruff iznenada pogleda na sat. Bilo je vrijeme da posjeti pukovnika Brysona Hargrovea.

V

Ruff tiho zakuca na vrata. Otvori ih pukovnik i on brzo uđe. Bio je u plavoj vojničkoj pidžami. Kad Ruff sjedne na rub njegova kreveta, stavi deku ispod vrata i tada upali svjetiljku.

– Nepopravljiv si – reče pukovnik pruživši mu ruku. Prvi put obojica se nasmiju.

– Kako ste, pukovniče?

– Odlično, Ruffe. A ti? Ne škodi ti piće? – značajno upita.

– Ne. Spadam u onu vrstu ljudi koje alkohol ne može lako svladati. Istina, vi ste to drukčije objasnili. Nadam se da takvo mišljenje o meni neće dugo potrajati.

– Mislio sam da neće baš tako... – Hargrove zamišljeno počeše bradu. – Ali je upalilo. Čuo sam da si noćas ustajao i tražio alkohol.

– Zardan vam je rekao, zar ne?

– Tko bi drugi. On je lukav i opasan. No kako napreduješ, Ruffe?

– Osrednje. Još nisam uspio doći do prtljažnih kola. Ponovno ću pokušati.

– Na sreću na našoj je strani jedan dobar čovjek. Kapetan Saranevo je...

– Mrtav je – reče Ruff. Pukovnikovo lice se zgrči.

Kako? Kada?

Ruff mu ukratko opiše što se dogodilo. Pukovnik Hargrove sjedne pokraj njega.

– Ti si točno u sredini, Justice! Pola ljudi u ovom vlaku trebat će u Koloradu tvoju pomoć. Vraški će je trebati. Oni drugi će sve uraditi da tamo ne stigneš živ.

– Znam – sa smiješkom će Ruff. – Barunica...

Naglo zašuti. Stavivši prst na usta, odšulja se do vrata. S druge strane čuli su se koraci. Trenutak kasnije sve je ponovno utihlo.

– Barunica zacijelo želi da stignem živ. Mix me želi što prije vidjeti mrtvog. Netko me je već pokušao ubiti – ispriča Hargroveu o podmetnutim mecima.

– Nitroglicerin u čahurama? – iznenadi se Hargrove. – Vraški dobra zamisao. Dakle, zato si vježbao gađanje iza depoa?

– Točno – odgovori Ruff. – Nadam se da je taj netko shvatio poruku.

– Mix?

– Mislim da on ipak nije tako pametan. Trebalo mu je vremena da to uradi. I ja sam u vlaku imao otvorene oči.

– Možda je to uradio prije nego si se ukrcao.

– Ne znam. U svakom slučaju, htio bih što prije sići. Treba mi malo više prostora za manevar, pukovniče.

– Do đavola, svima nam treba – ljutito će Hargrove. – Sve ove diplomatske povlastice i te kako nam vežu ruke, zar ne? Već sada smo na rubu svjetskog skandala.

– Pukovniče, najvažnije je da sačuvate živu glavu. Rizik prepustite meni.

– Morat ću, ali to mi se ne sviđa. Kad bi barem oni nitkovi u Washingtonu mogli zauvijek zaboraviti prokletu »knjigu«... Ali neće – tužno uzdahne.

– Zaboravili bi kad bi znali Stonea Eyesa tako dobro kako ga mi znamo.

– U to vjerujem, Ruffe. Ali činjenica je da smo prepušteni vlastitoj sudbini i da imamo za leđima hordu ubojica. Zato i ti čuvaj svoju glavu – suho doda. Zatim ustane i prijateljski potapša Ruffa. – I prestani lokati!

– Trudit ću se – reče Ruff.

Pukovnik ugasi svjetlo i povuče deku. Ruff trenutak osluhne, odškrine vrata i pogleda niz hodnik. Bio je pust. Kimne pukovniku i nestane.

Zastane pred Chapekovim vratima i brzo ugasi svjetiljku. Izvuče tijenj i odahne. Taj dio hodnika bit će neosvijetljen barem jednu noć.

Svjetlo je bilo ugašeno i pred vratima njegovog kupea. Trenutak je zastao ispred baruniči-

nih vrata. Iznenada su se otvorila.

– Čula sam korake – mirno će barunica. Bila je u bijelom svilenom ogrtaču, spuštene kose.

– Ja sam – pomalo zbunjeno reče Ruff. – htio bih s vama razgovarati...

Sophia se nasmiješi.

– Zaista se loše osjećam. Ovo putovanje...

– Dobro – reče Ruff skrivajući olakšanje.

Pružio je ruku i pomilovao je po crnoj, svilenoj kosi. Ona se usiljeno nasmiješi.

– Ne osjećam se dobro.

– Nemojte se ispričavati – reče.

Barunica uistinu nije dobro izgledala, a njemu nije ni bilo stalo do razgovora. Izmislio je to kao dobru ispriku što je u to doba na hodniku. Začudio ga je tek način kako je razgovarala. Činilo mu se kao da je netko kod nje.

Ruff joj zaželi laku noć i uđe u svoj kupe.

Povukao je zavjesu. Tek tada je vidio da je počeo padati snijeg. Velike pahulje poigravale su na prozorskom staklu.

Među stvarima koje je kupio u San Franciscu pronašao je uže od konoplje. Sumnjičavo je provjerio nije li na nekom mjestu zarezano. Uvjerivši se da je netaknuto, svezao ga je oko ramena i otvorio prozor.

Puhao je hladan vjetar. Na licu je osjetio ledene iglice. Bilo je hladnije negoli je mislio. Snijeg je prhao u sobu i topio se.

Osluhnuo je pred vratima. Zardan je imao lošu naviku da se iznenada nađe pred njegovim vratima. I kuhar se slično ponašao. Ovaj put Ruff je htio izbjeći svaki susret. Vidjevši da je hodnik pust, zatvorio je za sobom vrata i pojurio prema spavaćim kolima.

Vjetar ga je udarao po leđima i ramenima dok se ledenim željeznim ljestvama penjao na krov.

Kretao se kao mačak pazeći da ga ne odnese nalet vjetra. Privezao je uže na mjestu ispod kojeg je vjerovao da se nalazi njegov otvoren prozor.

U posljednjem je trenutku opazio spuštenu granu bora koja ga je umalo zbrisala s krova vagona. Bio bi to najjednostavniji i najglupljji način da nastrada, pomislio je. Njegovi prijatelji bi objavili da je bez traga nestao. Još ga je nekoliko grana pomilovalo prije nego je stigao do kraja spavaćih kola, ali se već navikao na novog neprijatelja.

Vlak je bio u zavoju. Klečao je čekajući da nastavi ravnom prugom, jer je svaki pokret, uz snažan vjetar, bio ravan samoubojstvu.

Prestar si za ovo, Justice – prošapće Ruff.

Kao igračka, letio je po krovu. Nije mogao naći oslonac. Vjetar je tako snažno puhao da ga je mogao baciti do prvih kola. Ruff je zno da će ubrzo ući u

tunel. Sledio se pomislivši da bi mogao ostati na krovu.

Učinilo mu se da cijelu vječnost čeka ravni dio pruge. Uskoro je ponovno mogao puzati. Vidio je da u vojnim kolima nema stražara. Istina, samo bi luđak po tom vremenu stražario, ali vojnici i jesu plaćeni da budu i ludi.

Ruff pogledom pretraži i prtljažna kola. Nije bilo nikoga. Čulo se samo zavijanje vjetra i klepetanje vagona. Spustio se ljestvama. Prtljažna kola su bila zaključana. Izvukao je nož bowie i zarezao oko zasuna brave. Brzo ju je izvadio i otvorio vrata. Nekoliko trenutaka mu je trebalo da se privikne na tamu. Svjetiljku nije palio. Vidio je pred sobom samo obrise predmeta. Pažnju su mu privukli veliki kovčezi. Bili su zaključani. Ruff ponovno izvuče nož.

— Baruničini kostimi — prošapće.

Otvorio je još nekoliko kovčega. U svima je bilo isto. Nezadovoljno je ustao. Nije to bilo ono što je tražio.

Prišao je zidu osjetivši miris svježe boje. Pomirisao je. Mora da je postojao valjan razlog zašto je samo taj dio zida bio obojen.

Zabio je nož između dvije daske i počeo ga polako podizati. Bilo je teže negoli je mislio.

Isčupavši dasku, ispružio je ruku. Pod prstima je osjetio hladan metal. Vinčesterka... Upravo je to tražio. Klekao je na pod i napipao kutiju s municijom. Istog trenutka spazi sjenu iznad sebe. Uspio se okrenuti i puškom udariti stražara. Ovaj je zateturao i pao na Ruffa. Ruff se pokuša osloboditi njegova tijela, ali osjeti udarac u sljepoočicu, kao da je netko zamahnuo čekićem.

Valjali su se po podu pokušavajući iskoristiti najmanju prednost i skočiti s poda.

Ruff nogom gurne jedan sanduk. Stražar zahropće. Ruff skoči. Više nije trabao izbrisati za sobom svaki trag. Uskoro će ionako saznati za njegov posjet.

Zgrabio je kvaku. Otvorio je vrata. Zapljusnuo ga je snježni nanos.

— Dobra večer, Justice — reče Gorman Mix.

Imao je podignut ovratnik kaputa koji mu je skrivao pola lica, ali nije bio bijesan.

Gurnuvši u njega cijev puške, naredio je Ruffu da se vrati u vagon. Stražar je upravo ustajao s poda. Rukom se držao za razbijenu čeljust.

— Kako ti se to dogodilo, budalo! — plane Mix. — Zar si zaspao? — doda pogledavši Ruffa. — No nije važno. — Pokraj njega je stajao Clive Colter, s palicom u ruci. Bio je uzbuđen. Nije mogao prikriti želju da ne udari Ruffa.

— Mogu li? — upita. — Sada?

— Daj revolver, Justice! — naredi Mix. Ruff posluša. — I nož! — Zatim pogleda Clivea. — Možeš — reče. — Sada!

VI

Clive Colter važno istupi. Njegovo golemo tijelo zakloni Mixa, vrata i sve ostale stvari uokolo. Okrenuo se prema Ruffu. Lice dječačkog izgleda gorjelo je od nestrpljenja.

Ruff je odmah shvatio da će ga taj sravnati sa zemljom ako mu ne pokaže zube. Osim toga, čekao je da Ruff uradi prvi korak. Mix je stajao uz njih, s uperenim revolverom.

Ruff korakne. Zamahne desnicom. Od sličnog udarca svatko bi se stropoštao. No Clive ga uopće nije osjetio.

Tup osmijeh zaigra na njegovom licu. Ispruživši lijevu ruku, zamahne kundakom, prevrne jedan veliki kovčeg i stjera Ruffa u ugao. Pognuvši se, Ruff izbjegne udarac.

Udarac kundaka odjekne zidom. Ruffa zahvati po uhu. On ljutito uzvrati čizmom. Istog trenutka osjeti udarac po glavi, zatetura i prekrije lice rukama. Clive pobjedonosno zahihoće. Zatim usmjeri kundak u Ruffov pleksus. Pokreti su mu bili spori. Očigledno je uživao.

Ruff se borio za dah. Pomislivši da će pasti, Clive ga uhvati za ovratnik, podigne i gurne o zid prtljažnih kola. Ruff na izmaku snage zamahne ljevicom. Clive ustukne dobivši još jedan udarac u lice. Krv poteče iz nosa. Za dobro raspoloženje grizliju je baš to nedostajalo. Pobijesnio je.

Ruff je osjetio samo toplinu na licu. Pao je. Osjećao je tupe udarce po tijelu. Više i nisu bili tako bolni.

Clive se pjenio. Tko zna koliko bi uživao da nije začuo Mixov glas:

– Sada je dosta, Clive!

– Zaslužio je više – promumljao je Clive.

– Možda – reče Mix.

Zatim su razgovaali. Ruff više ništa nije razumio. Rebra su mu bila polomljena, a lijevo oko duboko utonulo u krvave otekline.

Nejasne riječi polako su se stapale s fijukom vjetra i sve je odjednom postalo tiho i podnošljivo.

Učinilo mu se da vidi neko svjetlo. Ruke i noge su mu bile zavezane. Oko njega je sve bilo mračno i hladno.

Nakon nekog vremena ipak je bio siguran da čuje glasove i vidi nejasno svjetlo. Nije mogao govoriti, ali je želio da mu oslobode ruke.

Svitalo je. Ruff se pokuša pridignuti, ali ponovno utone u novi san. Kad se ponovno probudio, sve je bilo isto. Sunce je škrto osvjetljavalo prtljažna kola. Nije znao koliko je sati. Nije čak bio siguran da li će živjeti. Pokušao se pridignuti, ali bez uspjeha.

U drugom pokušaju je uspio. Sjedio je polusvijestan svega što se oko njega događalo. Krvava i znojna kosa mu je visila preko lica. Pokušavao se uspraviti po-

dupirući se o zid, ali noge su mu popuštale. Htio se rukama poduprijeti o pod, ali napipa nešto hladno, što se pomicalo u ritmu teškog disanja. Bilo mu je odmah jasnoi da je to ljudsko tijelo... još živo.

Je li čovjek zaista živ? Ruff ipak nije bio siguran. Opipavajući dalje lice, uvjerio se da je to pukovnik Hargrove. Lice mu je bilo otečeno, krvavo i znojno.

Kosa mu je bila slijepljena zgrušanom krvlju. I oči su mu bile podlivene krvlju, koliko je to Ruff mogao vidjeti u polumraku. Znao je da su i pukovnika prebili, možda mnogo gore nego njega.

Pukovnik je bolećivo zastenjao. Ruff je sad bio siguran da je pukovnik živ iako teško ranjen.

– Pukovniče!

Osjetio je olakšanje. Pokušao je otvoriti oči, ali su pred njim poigravale tek sjene.

– Tko ste vi? – Ruff razabra dubok glas.

– Pukovniče, to sam ja, Justice!

– Kako? – začuje. Glava mu zatim klone, a tamni veo ponovno prekrije oči.

– Ruff? Zar je moguće?

Trebalo mu je dosta vremena da shvati kako izgleda. Ni sam nije mogao vjerovati.

– Da, pukovniče. To sam ja, Ruff.

– Ne vjerujem.

– Onda provjerite kod one grdosije. Potvrdit će vam.

Hargrove zašuti.

Ruff ponovno utone u san. Nije bio svjestan koliko je to trajalo. Probudili su ga nerazgovjetni glasovi. Bio je nemoćan. S naporom je pokušao podignuti glavu. Nije mu uspjelo. Počeo je nešto govoriti, ni sam ne shvaćajući što. Netko od prisutnih je spomenuo hranu.

Otvorio je oči. Prepoznao je Hurlyja i Clivea. Upravo su bili izlazili iz vagona, okrenuti mu leđima.

– Da li su otišli, Ruffe? – Začuje pukovnikov glas.

– Da – prošapće Ruff. – A kako se vi osjećate? Možete li ustati? – upita.

– Bojim se da bih se ponovno mogao onesvijestiti – reče pukovnik. Nasmiješi se i tek tada shvati da su mu ruke slobodne.

– Pukovniče! – poviče Ruff. – Otpast će mi ruke ako odmah ne maknete ovu žicu.

– Ne mogu – prošapće pukovnik drhtavim glasom.

– Pokušajte!

Ruff se dokotrlja do njega. Pukovnikovo je lice bilo zgrčeno. Jauknuo je i nemoćno pružio ruke. Bile su beživotne, hladne i ukočene.

– Pukovniče!

– Ne mogu, Ruffe. Žao mi je, ali ne mogu!

– Možete! Pokušajte! Ako odustanete, obojica ćemo biti osuđeni na smrt.

Ruff uradi još nekoliko bolnih pokreta i primakne se pukovniku. Zgrčenih ruku pokuša pomaknuti pukovnikove prste.

Koristilo je. Pukovnik zastenje. Lice mu se oznojilo. Ruff osjeti toplinu. Krv. Njegova ili pukovnikova, pomisli. Onda osjeti nešto čudno.

– Mislim da sam... – pukovnik ponovo klone.

– Uspjeli ste – poviče Ruff. Žica je bila olabavljena i sada je mogao lako osloboditi prste.

Nepomično su ležali na podu, iscrpljeni i blijedi. Činilo se da ne shvaćaju što se dogodilo. Obojici je trebalo vremena da krv ponovno prostruji tijelom. Rane su na Ruffovim rukama bile opasne i malo je trebalo da ostane bez njih. Žica je duboko zarezala meso. Iz tamnih otekлina slijevao se gnoj.

– Pukovniče!

– Ruff! Da li su ti ruke slobodne?

– Kao krila – odgovori Ruff.

– Pukovniče? – poviče.

– Nije bilo odgovora. Ruff dopuže do zida. Netko je u međuvremenu promijenio daske, ali ih nije pričvrstio. Ruff makne jednu i pruži ruku prema vinčesterki. Pogledom potraži kutiju s municijom. Nestala je.

Mix nije bio glup momak. Ruff se s naporom uspravi uza zid. Držao je praznu pušku, gledajući prema vratima vagona. Pukovnik se probudio.

– Kako su to uspjeli, pukovniče? – upita Ruff.

– Ne znam – pukovnikov je glas bio tih. – Mislim da je Saranevo sve znao. Zato su ga i ubili.

– Mix je saznao za ovaj vlak i shvatio da uživa diplomatski imunitet. Ugurao se u baruničino društvo. Ne shvaćam samo kako je uspio ukrcati oružje.

Nije bilo sumnje za koga je radio Gorman Mix. Više od dvije godine opskrbljavao je oružjem crno tržište. Ovaj put je bila iznimka u tome što su bile u pitanju velike količine. Glavni kupac je bio Stone Eyes, umobolni vođa Utesa. Svaka je puška značila gubitak najmanje jednog života. Stone Eyes nije vodio nikakav rat. Ubijao je nedužne ljude, bijelce ili Indijance koji nisu iz plemena Utesa.

– Mora da Mix ima u šaci barunicu ili potpredsjednika – prošapće Hargrove.

– Ucjena? Ili poslovni dogovor?

– Ne znam. Barunici očigledno nije potreban novac, a Chapeku još manje. Sumnjam da bi se zbog novca izložio sličnom skandalu.

– Možda ne znaju istinu – reče Ruff. – A Ankirat? Što mislite o generalu?

– Malo ga poznajem. Znam da je varalica, ali nema ništa protiv Amerike. Zardan je isti. Šef je tajne policije. Neko je vrijeme proveo u zatvoru, u Francuskoj. Politički je neodređen, ali zacijelo nema jačeg razloga da podmeće vlastita leđa zbog pobune Indijanaca...

Pukovnikovo je rame prestalo drhtati. Ruff ga uhvati za ruku probajući bilo.

Bryson Hargrove je bio mrtav. Bio je to Ruffov najstariji i najodaniji prijatelj. Dobar vojnik i dobar čovjek. Ruff je poznavao i Anne Hargrove, pukovnikovu ženu i djecu. Iznenada osjeti kako mu krv sve brže kola žilama. Shvatio je da taj koji je ubio Hargrovea želi ubiti i njega.

Još jednom je pogledao pukovnikovo lice. Bilo je zgrčeno i izmučeno. Oslonivši se na pušku, Ruff s naporom ustane.

Iznad vrata je visila svjetiljka. Skinuo ju je. Bio je svjestan onoga što će uraditi. No raspolagao je svojim životom, a taj nije vrijedio mnogo više od onih nedužnih što su ovisili možda baš o Ruffovoj odluci.

Izlio je petrolej i zapalio ga. Pred očima mu je u hipu zaigrao crvenkast plamen.

Prostorija se brzo napunila dimom. Plamen je najprije zahvatio uglove, a onda se raširio po podu.

Ruff je oteturao do vrata vagona. Sa zadovoljstvom je gledao kako sve nestaje u plamenim jezicima. Kašljao je, oslanjajući se na vinčesterku. Zatim je pao licem uz pod. Imao je još dovoljno snage za pakleni smijeh, jedino što mu je ostalo kao znak osvete.

Začuo je paničnu viku. Netko je uletio u vagon. Ustuknuo je otvorivši vrata. Ruff je upravo to čekao. Znao je da ne smije propustiti priliku. Uspravio se, s uperenom praznom vinčesterkom.

– Skloni se ili ćeš biti za glavu manji, Clive!

Clive je ostao zatečen. Dim je sukljao iznad njegove glave. Zabezeknuto je gledao u Ruffa. Nije imao vremena shvatiti da je Ruffova puška bila prazna.

– Pucam! – procijedi Ruff.

Clive Colter ustukne. Ruff zamahne puškom i zatetura. Istog trenutka zapuhne ga hladan vjetar i to mu za trenutak vrati snagu.

Jedan vojnik je trčao prema vagonu u plamenu. U svakoj ruci je nosio kantu s vodom. Brzo ih spusti, ali ga Ruff preduhitri. Zamahne puškom i ovaj se stropošta na pod.

Pogledao je prema vratima vojničkih kola. Tamo je stajao Gorman Mix s uperenim revolverom. Podigao je ruku. Ruff se naglo okrenuo i zadnjom snagom skočio sa skliske platforme. Nestao je u snježnoj oluji. Ništa nije vidio. Nad njim se izdizao snježni bedem. Ali snijeg je bio ljepši od Mixovog revolvera.

Pao je na nešto tvrdo. Pokušao je ustati. Nije mogao. Ranije nije opažao da vjetar može biti tako hladan, a snijeg toliko bijel i beskrajan.

VII

Bilo je mračno kad se probudio. Nije shvaćao koje je doba dana. Bilo mu je hladno. Oko njega je bio samo snijeg. Ustao je i krenuo prema niskim borovima.

Tek tada se sjetio svega što se dogodilo. Osmijeh je zaigrao na njegovom licu. Vidio je vagon u plamenu, pukovnikovo lice i sve one davne ratne dane u Virginiji...

Znao je da mu je taj hladni snijeg spasio život i da se neće spasiti potraži li ga Gorman Mix.

Probijao se prema boriku. Teren je bio strm, a svaki korak bolan. No želja da živi bila je najjača. Htio je pronaći kakvo bilo sklonište i preživjeti. Jedan dan značio je mnogo. Htio se susresti s Gordonom Mixom i sve mu naplatiti. Htio je osvetiti Hargrovea i stotine farmera, rančera i vojnika. Svi su oni bili na nišanu Stonea Eyesa, kako se sam hvalio.

Zločin bi bio pustiti da takav čovjek živi, mislio je Ruff. Tada opazi dva srušena bora iznad udubine u zemlji. To je bilo ono što je tražio. Zažmirio je i na kraju snaga pokušao krenuti naprijed.

Kad se probudio, nebo je bilo vedro. Istog trenutka je shvatio da nije sam. Oko njega su bili Indijanci. Pomno su ga promatrali.

Pleme Utesa. Vidio je to po njihovim širokim licima, po jakim ramenima i kuštravoj kosi. Obratio im se na njihovom jeziku.

– Oluja je prošla.

– Ostavila nam je mnogo snijega. I jednog stranca.

– Ja sam Ruff Justice.

– Justice? – prekine ga jedan ratnik. Ruff ga nije razumio. Govorio je brzo i uzbuđeno.

– Kaže da si vojni izviđač – objasni drugi.

– To sam nekad bio – reče Ruff.

Bila su šestorica, a on nenaoružan. No oružje nije bilo važno ako su pripadali plemenu Stonea Eyesa. Ubit će ga samo zato što nije njihov.

Na sreću, bili su iz drugog plemena.

– I ja sam bio u vojsci. S generalom Crookom – reče njihov vođa.

– S generalom Crookom? – zainteresira se Ruff. – Možda sam čuo za tvoje ime?

– Ja sam Ram – važno će ovaj.

– Tako je! – slaže Ruff. – Sjajan ratnik. Često sam razgovarao s generalom Crookom. S poštovanjem je govorio o tebi.

Ruff opazi kako se smekšava ratnikovo lice. Osjećao je kako mu drhte noge i kako mu se podiže želudac. Vidio je kako mu se Ram klanja i nešto govori, ali ga više nije slušao.

Kad se osvijestio, osjetio je toplinu vatre i čuo žamor djece. Netko je bio uz njega, previjao mu rane i nešto govorio. Bio je dan. Polako je razabirao stvari oko sebe.

Onda se pojavila lijepa i mlada žena. Donijela mu je hranu i vodu. Preplašeno se povukla vidjevši da je budan. Ruff se nasmiješio.

– Budan si? – začuje Ramov glas.

– Konačno – tiho će Ruff. – Žao mi je, Ram. Koliko dugo ležim?

– Dva dana. Mislio sam da si mrtav. Spasila te je Yarna, moja kći. Pronašla je za tebe poseban lijek. – Moram joj zahvaliti. Bez nje ne bih preživio.

Djevojka se zacrveni. Bila je vrlo lijepa, uskog lica, za razliku od ostalih žena iz plemena Utesa.

– Smiješna je – reče Ram. – Stalno ti nosi hranu kao da si budan. Šad kad je shvatila da možeš jesti, bježi u zagrljaj svog oca.

– Preplašio sam je – Ruff će sa smiješkom.

Yarna se istrgne iz očevog zagrljaja i bojažljivo prinese Ruffu lonac sa hranom.

– Reci joj da sam uživao, ali ne mogu više. I zahvali joj na lijeku – reče Ruff.

– Yarna govori engleski bolje od mene. Samo je sramežljiva i nerado govori. Zar ne, Yarna?

– Da, oče.

– Moja kći je kao srna.

– To je lijepa osobina za ženu – reče Ruff.

– Samo dok je djevojka – doda Ram.

– Imaš pravo!

– Skoro sam zaboravio reći, pronašli smo tvoju pušku – zatim nestane i začas se vrati s vinčesterkom. – Pored pruge, tamo gdje si skočio. Gadan okršaj!

– Vrlo gadan, Ram – reče Ruff. Opazio je kako Ram s ljubavlju drži pušku. – Molim te, zadrži je kao uspomenu.

– Trebat će ti, Justice, pogotovo ako imaš neprijatelja.

– Povrijedit ćeš me ako odbiješ, Ram. Ne znam kako bih se odužio za tvoje gostoprimstvo.

– Dobro. Uzet ću pušku. Ali ne zamjeri što ću ti uskoro otkazati gostoprimstvo. Ovdje možeš ostati do sutra. Znam da je pred tobom težak put, ali ti ne mogu pomoći.

– Odlaziš?

– Da. Stone Eyes se sprema za rat. On je...

– Ne moraš mi objašnjavati. Znam tko je – prekine ga Ruff.

– Onda shvaćaš. Nitko od nas neće biti pošteđen kad Stone Eyes povede rat. Zato odlazimo. Vratit ćemo se tek kad armija uništi tog demona.

– Potpuno te razumijem. Kad dođe do panike, svi će preplašeno podići puške i zapucati, a tek kasnije razmisliti o tome tko je uistinu neprijatelj.

– Takav je rat, Justice!

– Da – složi se Ruff.

Ruff je uskoro utonuo u san. Rane su bile teške i iscrpljivale su ga. Prospavao je cijeli dan. Probudivši se, oko njega je sve bilo tiho i mračno. Osjetio je da je netko uz njegov krevet. Osjetio je toplinu ženskog tijela.

– Yarna? – prošapće.

– To je Yarna – začuje odgovor.

– Što tražiš ovdje?

– Pazim vas. Bojim se da ne dobijete groznicu. To bi bilo loše.

– Hvala ti, ali mislim da možeš na počinak. Dobro sam. Čeka te dugo putovanje.

Ona ništa ne odgovori. Iz šume se začuje sova. Ponovno se oglasi. Ruff opazi trag mjesečine kako se probija kroz otvor šatora. Djevojka nečujno priđe krevetu.

– Ostajem ovdje – reče.

Njena ruka dotakne krevet i hitro se povuče, kao opečena.

– Ako ide tvoj otac, morat ćeš s njim.

Ne želim ostaviti ovaj šator. Zar će Stone Eyes o tome odlučivati?

– Nevini su ponekad žrtve, Yarna. Tvoj otac ima pravo.

– Ali ja ipak ostajem ovdje.

– Ne možeš živjeti sama.

– Ništa se neće promijeniti. Živjet ću kao i do sada. Možda će naići neki muškarac – doda.

– Možda će mu neko vrijeme koristiti moja pomoć.

Nije ga gledala, ali je Ruff znao što je mislila. No to nikako ne bi bio lijep način da Ramu zahvali na gostoprimstvu.

– Želim da takav naiđe. Žao mi je što nikad neću naći ženu kao što si ti. Ali ja sam ratnik i vrijeme je da se vratim na ratno polje.

– Stone Eyes?

– On je jedan od neprijatelja, ali ima ih još. Moramo ih pronaći, Yarna, i uništiti.

Ona ništa ne reče. Nečujno je nestala. Sklopio je oči. Bilo mu je žao te ljupke djevojke. Dio njenih snova nije ostvario.

Probudili su ga u zoru. Bili su spremni za put. Sve je teklo po planu, osim vremena. Pogoršavalo se.

Ram je bio neraspoložen. Teško je napuštao dom.

– Imamo poklon za tebe, Ruffe – reče kad su izišli pred kuću. – Povrijedit ćeš me ako ga ne primiš.

Bio je to uistinu najkorisniji poklon: Ramov najbolji konj.

– To je prevelik poklon – iznenađeno će Ruff. – Bio bih sretan bilo s kojim drugim konjem.

– Ali bilo koji drugi konj nije poklon. I ti si meni dao pušku, a imao si samo jednu. Zato moraš uzeti mog konja, Justice.

Ram polako krene, a za njim cijelo pleme. Ruff podigne ruku u znak pozdrava. Pogledom je tražio Yarnu. Nije se okrenula. Ruff je gledao za njima dok nisu nestali u obližnjoj šumi.

Zajahao je i krenuo na suprotnu stranu. Snijeg je bio dubok, a sve staze zatrpane. Polako je odmicao prema obroncima visokih planina. Nebo je bilo mračno i puno prijetnje. Činilo se da će uskoro snježna oluja.

Ruff je osjećao bol u tijelu. Nakon nekog vremena morao je stati. Nije više mogao jahati. Odabrao je jednu čistinu s koje je imao lijep pregled okolice.

Gledao je u daljinu tražeći pogledom Leadville. Bio je daleko. Nešto bliže mogao je biti

gradić Dillon. S lijeve strane uzdizala se golema piramidalna planina na kojoj se snijeg nikad ne topi. Bio je to Holy Cross, a pored njega prostirala se planina Continental Divide.

– Lijep pogled?

Ruff se naglo okrene. Pored njegovog konja stajao je stari traper. Držao je pušku preko lakta. Bio je sijed, mršav, izbrana lica i živahnih, plavih očiju.

– Vrlo lijep – potvrdi Ruff.

– Ne vjerujem da ćete nastaviti ovim putem.

– Justice. Hoću. Idem u Leadville.

– Bolje nemoj. Planine su pod debelim snijegom. Prelazio sam ih prije tri dana – reče stari lovac.

– I uspjeli ste.

– Jesam – zainteresirano ga pogleda. Tek tada opazi da je Ruff bez oružja. Bila je to prava rijetkost u ovoj divljini. – Tek tako putuješ, ha?

– Imam sve što mi treba – reće Ruff. – Ja sam sin prirode, kao i svi drugi ljudi – pokaže rukom oko sebe. – Priroda će mi sve dati, a njene djece se ne moram bojati.

Starac se nasmiješi.

– Kladim se da ih nisi puno upoznao. Ako priroda ne bude tako milostiva? Što misliš o malo slanine i tople kave? Ne volim jesti sam.

– Sa zadovoljstvom ću vam praviti društvo.

Starac ga pogleda i ponovno se nasmiješi. Potom iz torbe počne vaditi sve što mu je trebalo da pripremi objed. Puška mu je stalno bila pri ruci. Živeći u planinama, starac je naučio da je opreznost najvažnija u životu. Toliko puta spasila mu je život.

Brzo je naložio vatru i pristavio lončić za kavu. Bio je spretan i brz. Sve je imao kao domaćica kojoj je spremanje ručka jedina briga.

– Dolazite iz Leadvillea? – upita Ruff.

– Da. Prljav je to grad, uvjeravam te. Zrak je težak i otrovan. U što se pretvorila ova zemlja! Puna je kockara, varalica i sumnjivih žena.

– I to se događa – odsutno je Ruff, omamljen mirisom slanine. – Nešto sam čuo o problemima s Indijancima – doda.

– Stone Eyes? – starac ga pogleda preko ramena. – Taj se puno hvali, a kad dođe do glavnog, nigdje ga nema.

– Ne vjerujem – tiho će Ruff.

U njemu ponovno zaigra tračak nade. Možda su sve puške ipak uništene. Možda ih je sve progutao njegov plamen.

– Do đavola, misliš li da ne bi dirnuo u dijete prirode? – reče lovac i pruži mu lončić s kavom.

– Ne bih to htio provjeriti – reče Ruff. – Rekoste, Stone Eyes trenutno miruje, ako dobro shvaćam.

– To nisam rekao, Stone Eyes nikad ne miruje. Samo je za kratko zašutio. Naime, sada

se priča samo o nesretnom pukovniku. Živ je izgorio u vagonu u kojem je bilo oružje namijenjeno Stone Eyesu. No ti ionako ništa ne shvaćaš. Pukovnik se zvao...

– Hargrove. Bryson Hargrove.

– Točno! Baš si dijete prirode! Sve ti dođe do uha, čudno! A ja sam za to čuo tek prekjučer!

– Šapnula mi je jedna ptičica – objasni mirno Ruff. Očigledno je smišljeno lijepo objašnjenje za pukovnikov odlazak.

Kad je objed bio gotov, pomogao je starom lovcu pospremiti stvari. Bio je spor, ali se nije odavao.

– Slušaj, mladiću – reče starac. – Možda ovo nije u skladu s tvojim odgojem i moralnim opredjeljenjem. No možda će ti jednom koristiti. Zaradio sam na kartama revolver remington. Više služi kao igračka. Pogađa, ali ne ubija. Čudni smo mi starci. Drukčije gledamo na život. Uzmi i šuti.

– Ne znam kako bih zahvalio – zbunjeno će Ruff.

Osmijeh zaigra na njegovom licu.

– Igračka ili ne, uvijek može poslužiti kao znak da sam u opasnosti.

– Pametan si ti momak! Znam da ni mrava ne bi pogazio! Ali neka se nađe pri ruci. Pun je. Nemam dodatne municije. Samo četiri metka. Upamti, s tri pucnja oglašavaš da si u opasnosti. Četvrti ostaje za nuždu. Jasno?

Ruff kimne.

U znak pozdrava stari lovac podigne ruku. Ruff uzvrati. Padao je gust snijeg. Ledene pahulje kao iglice zabijale su mu se u lice.

VIII

Snijeg je prestao kad je stigao u Leadville. Grad je bio miran. Zvukovi su dopirali samo iz saluna. Čuo je radosne poklike i zveket čaša.

U glavnoj ulici izbrojio je šesnaest saluna. Na prozoru jedne zgrade uhvatio je pogled nepoznate žene. Bila je poluodjevena. Prstom je pozvala Ruffa. Shvativši da se oglušuje na njen poziv, isplazila je jezik.

Učinilo mu se da je Ophir najveći hotel u gradu. Bio je star i neugledan, a upravo to je tražio. Pogledavši ga, mirno je krenuo ulicom. Skrenuvši s glavne ceste, uputio se neuglednim uličicama. Promet je bio prilično živ. Vidio je mnogo radnika, pogotovo Kineza, u crnim kombinezonima. Gurali su tačke. Tražili su zlato.

U daljini je čuo jednoličan zveket alata. Crni dim se dizao prema nebu. Gomila je bezumno hrlila prema obećanoj sreći. Leadville je ipak pun života, pomisli Ruff.

Zastao je ispred depoa na željezničkoj stanici i ušao u upravnu zgradu. Činovnik na šalteru ga je tupo pogledao.

– Izvolite?

– Zbog nepredviđenih razloga mora samo sići s privatnog vlaka. Nadam se da ovdje mogu podići svoju prtljagu?

– Vaše ime?

– Ruff Justice.

– Pričekajte trenutak! Činovnik hitro nestane. Ruff pogledom pretraži čekaonicu. Bila je gotovo prazna.

– Imate sreću – reče činovnik. – Našao sam vaše stvari. Morat ćete platiti ležarinu.

– Dobro. Ruff se nasloni na zid i iz čizme izvuče zlatnik.

– Moram promijeniti – reče činovnik.

– Ponovno je nestao u sobu iza šaltera. Tamo je sjedio neki mladić.

– Odmah idi u Orphan i pronađi tog Zardana. Reci mu da je Justice upravo stigao – reče činovnik.

Mladić ustane. Sačeka da ovaj izvuče sitniš. Stavivši ga u džep, izjuri.

– Žao mi je što ste čekali – činovnik se nakloni Justiceu. – Izbroji osamnaest dolara i pedeset centi, pruži ih Ruffu i zaželi mu dobar dan.

Ruff je dobio sobu na drugom katu, u dnu hodnika. Soba nije bila najbolja, ali se Ruff zadovoljio već time što ima krevet i što može zaključati vrata.

Izvukao je revolver. Za nekoliko trenutaka pokucao je momak s punim kotlićima vruće vode. Ruff mu zahvali i gurne u ruku sitniš. Zatim je zaključao vrata i podupro ih stolcem.

Brijući se, opazio je isturene kosti lica. Bio je iscrpljen, na rubu snage, ali sretniji od Hargrovea.

Ponovno se svega sjetio. Nije htio pozvati policiju. Bilo bi to suludo. No znao je da će njegova riječ biti presudna kad dođe do razjašnjenja kako je umro pukovnik Hargrove.

Znao je da je besmisleno upozoriti američku armiju o tome kako se Stone Eyes sprema na napad. Svi su to ionako znali.

Ostala mu je nejasna samo barunica. Koju ulogu Mix igra u njenom životu! A general Ankirat? Sjetio se i tajanstvenog Zardana. Taj je bio izuzetno opasan. Bio je na čelu baruničinog tajnog osiguranja.

Ruff se polako obukao. Stavio je crno odijelo. Istina, bilo je zgužvano, ali mu je još uvijek dobro pristajalo.

Sišao je u blagovaonicu. Prostorija je bila lijepo uređena. Za stolovima su sjedili građani Leadvillea.

Poslužio ga je mršav konobar. Primivši narudžbu, brzo je nestao. Ruff je proučavao lica oko sebe. Bilo je tu bankara, vlasnika rudnika i kockara... Ali među tim licima nije bio čovjek kojeg je tražio.

Polako je jeo. A onda je dugo pio kavu. U međuvremenu, za stolove su sjedali drugi gosti, a konobar je dvaput prišao s računom...

Barunica Sophia je sišla na večeru točno u osam. Njen je dolazak bio zapažen. Ulazila je

teatralno, u raskošnoj haljini i s raskošnim nakitom. General je bio uz nju, a Chapek i Zardan u pratnji. Bilo je očigledno da je barunica već upoznala važnije ljude Leadvillea. Dostojanstveno su je pozdravljali.

Znatiželjni pogledi su je pratili do stola. Čuo je tihi žamor. Konobar je pridržao stolicu i ona je važno sjela.

Zapanjeno je podigla glavu. Osjetila je njegov pogled. Mogao je to biti samo Ruff. Ne, to je bio čovjek koji tek izgledom podsjeća na Ruffa. Duge noge, razbarušena, crna kosa, brkovi i neodoljive plave oči. Samo on...

– Moram s njim razgovarati.

– S kim, barunice?

– S Ruffom Justiceom – baruničin glas zadrhti.

Ona pokaže prstom prema stolu. General podigne monokl i umalo ga ne ispusti iz ruku. Prsti su mu zadrhtali.

– Ali...

Nije imao vremena. Nije znao što bi rekao. Barunica je već bila ustala.

– Ne idite – reče Zardan.

– Baš si smiješan – kratko će barunica.

– Otpratit ću vas – policajac pokuša ostati priseban. Lagano se naklonio i poveo barunicu prema Justiceovom stolu. On je i dalje buljio u šalicu kave pred sobom. Barunica ga je zapanjeno gledala. Zardanovo se lice pretvorilo u santu leda.

– Najbolje da naručite fazana – mirno će Ruff, ne podižući pogled. – Odličan je. Usput serviraju umak s prokulicama. Nećete pogriješiti.

– Živi ste... – ote se barunici.

– Da. Živ sam, tek s nekoliko izmijenjenih pojedinosti.

– Svi su rekli da ste mrtvi, da vas je ubio pukovnik Hargrove.

– Zar baš svi misle da je to istina, barunice?

Ruff značajno podigne obrve. Zardanu se vratila prisebnost, ali su mu oči i dalje sijevale.

– Da. Zašto? Svi su znali koliko vas je mrzio. Mislili smo da ste se potukli i da... Oprostite, tako se radujem što ste živi. Hoćete li nam se pridružiti? Radovalo bi me da sve čujem iz prve ruke.

– Već sam večerao – Ruff ustane naklonivši se. – A što se tiče priča, moramo svakako razgovarati, barunice. U četiri oka.

– Dobro. Da li ste slobodni u devet? Zakazala bih sastanak u mojoj sobi. Broj 212. Na kraju hodnika.

– Bit ću točan. Mogu li očekivati da ćete biti sami?

– Sama? – trenutak je oklijevala. – Da, bit ću sama – rekla je pogledavši šefa policije.

– Odlično. Vidjet ćemo se kasnije – nakloni se poljubivši joj ruku... Ruff kimne Zardanu i krene blagovaonicom.

Sophia je gledala za njim. Lice joj se zažarilo.

– Ne slažem se s vašim dogovorom, barunice – reče Zar-

dan. – Ruff Justice je vrlo opasan čovjek.

– Imaš pravo. Ali ne brini – odsutno ća barunica. – Lako ću s njim.

– Nadam se da imate pravo – promrmlja policajac isprativši pogledom Ruffa Justicea.

Ruff je bio točan. U devet je stajao pred njenim vratima, ali barunica je kasnila. Čuo je korake na stepenicama. Okrenuo se.

– Kasnim? – požurila je.

– Vi nikad ne kasnite – mirno će Justice.

Ušla je u sobu, pustila Ruffa i zaključala vrata. Istog trenutka bacila mu se u zagrljaj. Njene su usne tražile njegove. Drhtala je privijajući se uz njegovo tijelo.

– Možete li trenutak pričekati? – upita ga.

– Neka bude samo trenutak – sa smiješkom će Ruff.

– Moram se presvući.

Ruff je isprati pogledom. Zalupila je vratima kupaonice. Ruff se zamisli. Rekla mu je da je mislila da je mrtav. Sjetio se trenutka kad je nemoćno ležao na podu prtljažnog vagona. Učinilo mu se da je osjetio miris njenog parfema. Ako je to bila istina, morala je sve znati i vidjeti. Pukovnik Bryson je ležao pokraj njega, teško ozlijeđen. U takvom stanju on nije mogao ubiti Ruffa.

Ali je možda pogriješio. Bio je neko vrijeme onesviješten. Možda je tek sanjao da je osjetio baruničin miris...

Možda ju je u snovima želio vidjeti, dotaknuti njenu ruku i nešto joj reći...

Sophia se brzo presvukla. Bila je u kućnoj haljini, spuštene kose. Smiješila se. Oči su joj plamtjele. Bile su pune čežnje.

Ruff je odnese u spavaću sobu. U srebrnom svijećnjaku gorjela je samo jedna svijeća.

Ruff je spusti na krevet. Usne su joj podrhtavale.

– Vi ste najdivnija žena koju sam ikad vidio – reče.

– Mislite?

– Zar vam to nitko nije ranije rekao?

– Možda. Ne sjećam se. Ako i jest, taj netko je bio toliko nevažan da sam ga odmah zaboravila. A što je s vama, Justice? Vjerujem da niste bez iskustva?

– Uvijek sam bio sramežljiv – sa smiješkom će Ruff. – Istina, postojala je jedna osoba prije vas, ali bolje da o njoj ne govorim. Ožiljak je dubok!

Sophia pruži ruke.

Dugo su ležali. Ruff se prstima igrao pramenom njene kose. Osjećao je njeno mirno disanje. Onda je naglo skliznuo s njezinog tijela.

– Što ti je, dragi? – prene se Sophia.

– Ništa. Moje rebro. Slomljeno je. Zaboljelo me.

– Ruff, nisi mi to rekao! Da sam znala...

– Bila si mirnija. Da provjerimo?

– Justice! – sa smiješkom će Sophia. – Ja vas obožavam. Neću dozvoliti da vam se išta do-

godi. Povest ću vas kući i čuvati kao najdragocjenije mezimče!

– Ali ja grizem – upozorio je Ruff.

– Opazila sam.

– Moramo razgovarati – iznenada se uozbilji.

– Zašto?

– Zbog svega što se dogodilo. Jedan je čovjek ubijen. Ne shvaćam zašto.

– On nema veze s tobom.

– Bryson Hargrove je bio moj prijatelj – reče joj.

Sophia se pokuša osloboditi njegovog zagrljaja.

– Nemoj mi uništiti ovu večer – tiho će. – Vrijeđaju me tvoje riječi.

– I ja sam pomalo povrijeđen, barunice.

Ona ga ljutito pogleda.

– Pusti me da ustanem!

– Ipak ćemo razgovarati?

– Do đavola, ako ti je toliko stalo...

Gledao je kako se oblači. Pokreti su joj bili brzi, a pogled odlučan. Činilo se da je iz njega iščezla svaka nježnost za Ruffa.

– Zar se nećeš obući? – upita ga.

– Ne. Nadam se da ćeš se poslije razgovora ponovno vratiti u krevet.

– Nakon razgovora? – ljutito ga pogleda i sjedne na krevet. Ruka joj se nesvjesno zaustavi na njegovom koljenu.

– Neke pojedinosti si prešutjela kad si me unajmila.

– Nisam mogla drukčije. Bojala sam se.

– Mixa?

– Da! On je opasan čovjek, Ruffe. Zaprijetio je da će te ubiti već prvog dana u San Franciscu. Protivio se da radiš za mene.

– Zašto?

– Zato što te se boji.

– Ti me plaćaš?

– Bio si mi jedina nada – njene tamne oči ponovno se ispune toplinom.

– Nije li vrijeme da mi sada sve objasniš?

– Da. Istina je sve što sam ti rekla.

– Nisi spomenula da se istim vlakom prevozi oružje za neprijateljski raspoložene Indijance.

– Bila je to Mixova zamisao. Vjerovala sam da te se to neće ticati. Konačno, sve je zbog Lite.

– Znači, vraćamo se bajci o otetoj sestri u rukama planinskog divljaka?

– Govorim istinu – slaže Sophia.

Rijetko je gubila prisebnost. Ovaj put njeno se lice zažarilo od bijesa.

– Uz malu rezervu – doda Ruff.

– Ona nije s Codyjem MacCormackom! Upravo sam čula da se taj tako zove – zastala je. – Justice, zar ne shvaćaš? – glas joj je zadrhtao.

– Slušam te.

– Srela sam ga u San Franciscu – duboko je udahnula. – Rekao je da je moja potraga nepotrebna. Lita je ionako bila u njegovim rukama.

– U njegovim rukama?

– Da, kao talac. Pokazao mi je Litin prsten. Nikad ga ne skida. I poruku na koverti. Objasnio je da je moja sestra ostala s njegovim prijateljima. Dugo mi je trebalo da shvatim tko je Stone Eyes.

– Znači, vaša je sestra s plemenom Utesa, barunice?

– Da. Bila sam očajna. Nisam znala kako da joj pomognem. Čula sam tvoj razgovor s pukovnikom Hargroveom. Strašno.

– Strašno – ponovi Ruff.

– Pitala sam nitkova što želi.

– A on je odlučio iskoristiti tvoj diplomatski imunitet i prevesti oružje.

– Upravo to – odsutno će barunica.

– Bila si sigurna da ćeš jedino tako uspjeti, barunice?

– Na što ciljaš?

– Mix nije budala. Zna da imaš novaca.

– Novac nije važan – Sophia prstima nervozno prođe kroz kosu. – Najvažnija je Lita. Od prvog dana tom čovjeku ne vjeruje. Zato sam te unajmila. Mislila sam da mi možeš pomoći. Ne znam, ne mogu ti to objasniti...

Prislonila je glavu uz njegove grudi. On je nježno pomiluje po kosi.

– Razumije se, sve je shvatio. Htio te se osloboditi već u St. Regisu. Kao što i sam znaš, to mu nije pošlo za rukom.

– Zato što je njegov plan procurio iz same vojske.

– Procurio? To ne može biti. Tko je to još znao?

– Kapetan Saranevo. Sve poznam. Konačno, radio sam u vojsci zajedno s pukovnikom Hargroveom.

– Zato su ubili Saraneva. Onda Hargrovea. Ti si trebao biti sljedeći.

– I svatko drugi tko im je na putu. No Mix je uspio. Puške su ipak stigle u Kolorado.

– Znači da se Lita može spasiti.

– Zaista to misliš?

– Ne vjerujem da bi se usudio...

– Dvojicu je već ubio. Krivicu će ionako svaliti na Stonea Eyesa.

– Izmislit ću novu nagradu! Neće je moći odbiti!

– Upravo sam ti to htio predložiti – reče Ruff. – Lakom je i teško će propustiti tu priliku. Konačno, htio bih da me on sam uvede u logor Stone Eyesa.

– Ali ti ne možeš sam u planine i u društvo koje te čeka!

– Mogu. I hoću. Tamo je Lita. Sama i preplašena. Tamo je i ono ludo pleme koje jedva čeka da grane proljeće. Misle da će tada osvojiti cijeli svijet. Jadnici. Čekam trenutak, barunice. A kad dođe, ubit ću Gormana Mixa.

IX

KRALJEVE KĆERI. NEVIĐENO BOGATSTVO. KAKO ŽIVI JEDAN KRALJ? RASPITAJTE SE AKO VAS ZANIMA.

Članak je izišao u jutarnjim novinama. Ljudi su zapanjeno čitali. Samo je jedan čovjek shvaćao pravo značenje tih riječi.

Ruff je sjedio u salunu, uz prozor što je gledao prema hotelu Ophir. Čekao je da se pojavi Gorman Mix.

Mix nije bio budala, U životu se bavio svakakvim poslovima. Kartao je, prodavao oružje i viski. Mnogo je naučio i znao je što taj oglas znači. Ako preko njega dobije posao, dobit će toliko novaca da će mu biti dovoljno do kraja života.

Razumije se, sve je bilo uvjetovano činjenicom da je Lita još živa. Ruff je to prešutio pred barunicom.

O Litinom životu odlučivala su dva čovjeka. Mix je imao valjan razlog da ona poživi. A što je mislio Stone Eyes?

Vrijeme je sporo prolazilo. Ruff je naručio pivo i zagledao se u čašu. Alkohol nikad nije pio s užitkom. Koristio ga je samo iz nužde. Strpljivo je promatrao ljude čekajući Mixa.

Možda se neće pojaviti, mislio je. Možda neće pročitati članak. Konačno, ljudi nisu vjerovali novinama. Mislili su da je to stvar ugleda. Svatko se nije mogao pojaviti na naslovnoj stranici.

Mix je imao više razloga da ne dođe. Jedan je bio da se mora naći s Stone Eyesom i isporučiti obećano oružje. A drugi da je već znao da je Lita Mancek mrtva. Možda je to znao prije nego je upoznao barunicu.

– Oprostite – prekine ga konobar. – Momci bi htjeli kartartati. Hoćete li za drugi stol ili odlazite.

Ruff pogleda prema ulazu. U salunu je bilo prilično živo. Mnogi su čekali slobodan stol. Bili su to uglavnom ispaćeni rudari, željni piva i karata.

– Još jedno molim – pokaže Ruff na času. Bila je netaknuta.

Konobar htjede nešto reći, ali Ruff ga prekine.

– Reci onoj četvorici da mogu za stol. Mogu kartati. Dovoljna mi je ova stolica.

– Hvala – zbunjeno će konobar. – Ti momci i nisu naročiti kartaši – reče. – Ali piju kao ludi.

Potom se okrene i mahne rukom. Ruff povuče stolicu prema prozoru.

– Hvala, prijatelju – reče jedan. Bio je očigledno najstariji.
– Hoćeš li s nama?

– Hvala, ali ne kartam.

Ruff se nasmiješi uhvativši se u laži. Zar njegov posao nije bio kartanje?

Momci su živahno podijelili karte. Slušao je njihovo čavrljanje. Pažnju mu iznenada privuče prizor ispred hotela.

Gorman Mix je prošao ispred hotela. Za petnaestak minuta ponovio je isti krug.

Ruff ga je čekao. Suzdržavao se. Htio je odmah izjuriti na ulicu, ali je isto tako znao da bi se na taj način odao.

Hotel je bio potpuno osvijetljen i pun gostiju. Uzvanici su

slavili povratak jedne važne osobe koja se u Leadville vratila iz Evrope.

Ruff je pogledom pratio Mixa. Pustio ga je da važno kruži oko hotela. Onda se polako iskrao na ulicu. Vani je bilo prilično živo. Rudari su išli na čašicu pića. Mixu nije smetala njihova nasrtljivost. Znao je da ga nitko neće napasti dok je Lita živa. Što se tiče Justicea, bio je siguran da je mrtav. Nadao se da će ga Sophia uskoro izbrisati iz svojih misli.

Mix je ušao u jednu mračnu ulicu u kojoj su bile neugledne rudarske barake. Zaustavio se pred jednom. Ruffu se učini da u blizini vidi još jedno poznato lice. Mogao je to biti samo Benny, kuhar iz vlaka.

U blizini hotela začuo se pucanj. Čuo se i žamor, ali u mračnoj uličici nitko se na to nije obazirao.

Trgovina je još bila otvorena. Htio je kupiti samo dobar nož. Među prtljagom što ga je dočekala u Leadvilleu našao je pušku i revolver. Imao je dosta municije.

– Samo to – iznenadi se prodavač.

– Ne. Trebao bih kupiti i dobrog konja. Možete li mi reći tko još radi u ovo doba?

– Pokušajte kod Y-Knota – reče prodavač vrativši mu ostatak novca. – Barnabyja preskočite. On je odmah do moje prodavaonice. Ima stare, rudarske rage od kojih ni kožu ne možete iskoristiti.

Ruff mu zahvali i iziđe. Nebo je bilo puno zvijezda, ali su niski oblaci nogovještavali skori snijeg.

Kod Y-Knota se pogodio za konja, velikog riđana, zajedno s novim sedlom. Potom se polako uputio prema ogoljelim obroncima planina. Ulogorio se u zaklonu jednog bora i naložio vatru. Promatrao je ulicu u kojoj je ostao Gorman Mix. Nakon nekog vremena na vratima se upalilo svjetlo. Izišao je čovjek duge brade i osmotrio ulicu.

Ruff je skuhao kavu i polako otpio gutljaj. Braća Colter su osedlala konje i privezala ih ispred kuće. Bili su predaleko da čuje njihove glasove. Mix je izišao posljednji. Krenuli su glavnom ulicom prema gradskom skladištu. Ruff se nije iznenadio što je skladište još bilo otvoreno. Za petnaestak minuta iznosili su vreće od jute i slagali ih na sedla. Kad su završili, uputili su se prema sjevernoj strani grada.

Ruff spusti dalekozor i bez žurbe uzjaše. Lako će ih slijediti po netaknutom snijegu. Bojao se samo da ga netko ne opazi. Držao se zaklona kad je to mogao.

Ipak nije vidio da ga netko prati. Bio je to Zarda. Strpljivo je čekao u praznoj staji na kraju grada, pustio da prođe Mix s braćom Colter, a onda zapalio cigaru i još neko vrijeme ostao u staji.

Znao je da će naići Justice. Oči su mu se skupile vidjevši

kako se šulja između drvećа.

Za nešto manje od tri sata jahanja Mixova družina je sjahala ispred stare seoske kuće. Na vratima ih je dočekao domaćin. Uveo je Mixa, a braća Colter su ostala u dvorištu.

Nebo je bilo sivo i oblačno. Ruff se igrao smrznutom borovom grančicom čekajući da izidu iz kuće. Domaćin je nosio golemi, kožni kaput. Poveo ih je iza kuće. Doveli su tri mazge. Na svakoj je bila natovarena jedna vreća. Nije bilo teško pogoditi što je u njoj.

Ubrzo su krenuli livadom prema drugoj strani šume. Ruff za njima potjera konja. Zrak je bio hladan i oštar, a zemlja u nekom čudnom treptanju.

U daljini je vidio tek zapaljenu logorsku vatru. Mix je bio na svom terenu i mogao je društvu priuštiti malo topline. Ruff se morao zadovoljiti hladnom kavom. Drhtao je ogrnut dekom. Počelo je snježiti.

Ruff je bio vrlo oprezan, ali ne i zabrinut. Mix ga nije opazio, a Stone Eyes je zacijelo bio duboko u planinama. Nije primio puške, a to je značilo da još nije počeo divljati.

Ruff se samo načas zabrinuo. Učinilo mu se da je krajičkom oka opazio neku sjenu, da je na komadiću stakla ili metala zaigralo svjetlo... tek djelić sekunde. Zastao je i osluhnuo. Sve je oko njega bilo mirno i nepomično.

Mora da sam umoran, pomisli.

X

Snijeg je prestao padati u zoru. Sunčeve zrake su se probijale kroz sivkaste oblake i čudesnim sjajem podrhtavale bijelim krajolikom. Bilo je hladno. Konji su pognutih glava čekali da se jahači odluče za pokret.

Gorman Mix je pazio na vatru i kuhao novu kavu. Veliki Sam Dawkins je sa sinom tovario mule, a Hurly se tek budio. Hurlyju je bilo najljepše. Spavao je na otvorenom.

– Ustaj! – prodere se Mix.

– Ah – progunđa Hurly. – Tko će izdržati ovaj dugi dan!

– Dugi dan? – plane Mix. – Još nije ni počeo!

– Znam, ali... Stone Eyes je barem šest milja ispod one šume – nevoljko pokaže rukom.

– Ne idemo u njegov logor.

– Ne? – iznenadi se Hurly.

– Ne moram ponavljati, Hurly. Probudi se. U pitanju je druga igra. Dogovor s barunicom.

– Ali Stone Eyes čeka puške!

– Dobit će ih – reče Gorman Mix. Bio je na kraju živaca, bijesan što se ikada upoznao s tom glupom braćom Colter. – Riječ je o tome što hoću malu živu. Najprije sam mu rekao da je njegova. Sada je hoću natrag.

– Znači, čista pogodba?

– Tako je – potvrdi Gorman Mix. Gledao je kako se Sam Dawkins kroz snijeg probija prema njima. – Ali tu pogodbu ne želim obaviti u logoru Stone Eyesa. Više mu ne vjerujem.

kao što ni on ne vjeruje meni – naglasi. – Vjerojatno ćemo mi sami isprobati ove puške.

– Imaš pravo – spremno će Hurly. Očigledno nije shvaćao o čemu je riječ. – Što kaniš poduzeti? – upitao je.

– Plan sam razradio. Moramo se naći na neutralnom terenu. Dozvolit ću mu da dovede djevojku, zlato i dva ratnika. Ništa više. Izmijenit ćemo to što imamo. Poslije toga pustit ću nitkova da uradi što hoće. U međuvremenu, ja ću biti daleko.

– Lukav si, Gormane – Hurley će sa smiješkom.

Mix prešuti kompliment. Ustane i povede Sama Dawkinsa u stranu.

– Koliko je udaljena ta koliba? – upita.

– Šest milja – reče Dawkins. Svaku je riječ sporo i pažljivo izgovarao, kao da se izlaže posebnom trudu.

– Znači, stižemo oko podneva – požuri ga Mix.

– Ako nas posluži vrijeme – polako će Sam. – A tamo ćemo se ulogoriti – doda Dawkinsov sin pojavivši se iznenada.

– Moramo krenuti – požuri ih Mix. – Ne sviđa mi se ovakvo vrijeme. Ponovno je počeo padati gust snijeg. Do podneva vrijeme nije obećavalo ništa bolje.

– Ja mislim isto – važno doda Clive Colter. – Ali prije puta moram jesti.

– Jest ćeš kasnije, Clive – ljutito će Mix – kad ovo obavimo.

Clive je polako uzjahao. Pazio je da ne propusti svoj ustaljeni ritual. Sve je obavljao mirno i savršeno. Nije postojalo ništa važnije od njegovih navika.

Mix je bio na čelu. Poštivao je tuđe iskustvo, ali je samom sebi ipak najviše vjerovao. Jahali su prema sjeveru.

Ruff ih je strpljivo pratio dalekozorom. Šuljao se između borova pazeći da ga ne oda odsjaj svjetla. Jedan sat je prošao u najboljem redu. Iznenadio se kad je Mixova družina iznenada skrenula u kanjon Dead Cow. Mogli su odabrati i lakši put. Ovaj je bio najopasniji.

Ruff se zabrinuo. Dead Cow je morao skrivati neku tajnu. Sjetio se da tamo postoji stari rudnik srebra, ali taj je već odavna bio zatvoren.

Mirno je razmišljao i konačno shvatio. Jedna lisica protiv druge! Nitkov je htio trampu i sigurnu kožu. U Stanfordu je bilo nekoliko napuštenih zgrada, no sigurniji je bio stari i napušteni rudarski ured, uklesan u kamenu.

Ruff je bio miran. Sada mu je sve bilo jasno. Čekao je da stignu do odredišta i da zauzmu položaje. Morao je biti na odstojanju. Svaki daljnji korak bio je opasan.

Stari rudarski ured bio je smješten na usamljenom mjestu. Uokolo nije bilo drveća. Iz-

gledalo je kao da je bijeda čak i to progutala.

Ruff se osvrnuo prema sjeveru. Povukao je uzde. Znao je da preko opasnog Prospectora nema povratka, ali je ipak svaku sitnicu pomno provjeravao. Ako krene naprijed, vidjet će ga Gorman Mix. Na lijevu stranu rudnika mogao se probiti jedino kada je dobro vrijeme, a to je sada bilo skoro nemoguće.

* * *

Lita zadrhti čuvši iznenada da netko govori engleski. Stara Indijanka je grubo gurne. Stone Eyes je nemilosrdno pogleda. Sam Dawkins je slegnuo ramenima. Mirno je rekao:

– Žao mi je, ja s tim nemam nikakve veze. Samo prenosim poruku.

– Mix je kukavica. Najveći lažljivac...

– Vidite kakvo je vrijeme – reče Dawkins. – Nije htio riskirati...

– Zato si ti ovdje!

Dawkins nemoćno slegne ramenima.

– Hoću puške!

– Dat će ih. Rekao sam gdje.

Stone Eyes bio je bijesan. Htio je odmah prerezati vrat glasniku i sa svim ratnicima krenuti prema napuštenom rudniku. Znao je da bi izgubio, jer je naoružanje bilo slabo. Zato se pokušao umiriti. Na kraju slegne ramenima. Uradio je to kao da ga se cijela stvar ne tiče.

– Dobro – reče mirno. – Neka bude kako on želi.

Stone Eyes bio je neobuzdan, divlji čovjek pun sebe. Nije podnosio poraz. Nije znao tek tako popustiti. Zato je izgubio naklonost mnogih pripadnika plementa Utesa. Svi su poznavali njegovu divlju ćud. Podivljao bi iznenada zbog jedne riječi ili krivog pokreta.

Ponekad su njime vladali duhovi. Znali su to svi Indijanci. Noćima je slušao čudne glasove, a svi su govorili isto: Ubij! Daruj nas krvlju! Tako ćeš spasiti naše duše!

Zato je Stone Eyes divljao. Razlog je uvijek postojao. Uvijek je to radio u znak poštovanja prema nekom duhu.

– Reci mu da ću doći s djevojkom – naglasio je.

Lita zadrhti. Shvatila je da Gorman Mix šalje glasnika i da bi uskoro mogla biti slobodná. Mrzila je Mixa. Vidjela je kako je on hladnokrvno ubio njenog vodiča, Howarda Trammela. Ali taj je čovjek ipak imao nešto ljudsko. Stone Eyes je bio divljak. Smučilo bi joj se čim bi ga vidjela. Te hladne oči... Više bi pristajale krvoločnoj životinji... Sjetila se jedne noći. Stajao je gol iznad njezinog kreveta. Vriskala je i pozivala u pomoć. Svi su se skupili, ali su se brzo povukli, vidjevši tko je prestrašio lijepu Litu.

Nakon toga više nije mogla spavati. Bojala se njegova posjeta.

Prezirala je Mixa, ali je ipak shvaćala da joj on ne može nanijeti veće zlo. Imao je logičan

i valjan razlog da je spasi. Možda je netko važan zatražio da je vrati živu.

Vrata se iznenada otvore. Sledila se, vidjevši pred sobom izborano lice Stone Eyesa.

– Obuci se – naredi joj. – Idemo!

Ona ga bez riječi posluša. Svaki njen pokret bio je popraćen divljim pogledom. Lita navuče haljinu i preko ramena prebaci krzneni kaput. Preplašeno ga je gledala, nadajući se da neće završiti u divljim planinama.

Ruff Justice je želio isto. Snijeg je nemilosrdno padao, a vjetar odnosio svaki trag. Sporo je odmicao. Sunca nije bilo, a drveće se stapalo sa snježnom površinom. Svaki je trag bio zameten.

Koliko mu još predstoji, pitao se. Znao je što namjerava Mix, ali nije bio siguran da li će Stone Eyes pristati. Nije bio siguran da li bi itko drugi pristao na tako lud poduhvat.

Na drugoj strani kanjona opazio je da se nešto pomaklo. Mogao je biti čovjek ili nešto drugo.

Dugo je gledao u daljinu. Ništa nije razabirao. Jedno je ipak bilo jasno: Postoji netko luđi od Ruffa Justicea. Prati ga. Zacijelo to ne može biti njegov prijatelj.

Noć je sama po sebi neprijatelj, mislio je. Sačekat će dan. Možda će imati više sreće.

XI

Kad se potpuno smračilo, Ruff Justice je skinuo sedla s oba konja. S njima nije mogao dalje niz strmu, ledenu planinu. Oni će se instinktivno vratiti u Leadville, u neku toplu staju.

Nije htio razmišljati o tome kako će se sam izvući. U deku je zamotao nešto hrane, municije, jedno uže i dalekozor. Smotuljak je zavezao za pojas. Još jednom je pogledao u sivo nebo i odlučno krenuo.

Staza je bila skliska i opasna. Spuštao se pažljivo. Jedan krivi pokret bio je dovoljan da zauvijek nestane u dubini. U jednom trenutku to se umalo dogodilo. Okliznuo se i pao. Na leđima je skliznuo niz ledenu kosinu. Rukama se pokušao za nešto uhvatiti, ali nije bilo ni jednog drveta, ni jedne grančice.

Zaustavio se na maloj uzvisini. Činilo mu se da nema puta naprijed ni natrag. S bolom se pridigao. Osjećao je hladnoću u kostima.

Duboko ispod njega prostirala se dolina sa starim rudnikom, a iznad njega probijao se prema nebu tračak dima. To mu je ulilo novu nadu. Panično je gledao oko sebe pokušavajući odgonetnuti neki zatrpani indijanski put kojim bi se spustio. Postojala je samo jedna mogućnost: nastaviti naprijed. Snijeg je bio prilično dubok, a granitne stijene sa strane vodile su ravno u ponor.

Pogledao je iza sebe. Više se nije mogao vratiti.

Ipak je morao postojati neki stari put! Vidio ga je stotinjak metara niže. Indijanci su ga davno koristili. Bio je star koliko i planine koje je presijecao, vrlo uzak i gotovo nevidljiv. Ruffov jedini izlaz! Nije dugo razmišljao. Duboko je udahnuo i skočio. Zaustavio se na stijeni desetak metara niže. Čvrsto je za nju privezao uže i ponovno osmotrio. Stazu sada nije vidio. No znao je gdje se nalazila.

Navukao je rukavice i prebacio pušku preko leđa. Oklijevao je časak, a onda duboko udahnuo i skočio.

Puhao je hladan vjetar. Zanoseći uže, osjećao je kako mu prodire kroz kosti. Polako se spuštao. Nadao se da ga sreća neće napustiti i da će do kraja užeta imati samo još jedan skok na čvrsto tlo.

Zažmirio je i pustio uže. Pao je u procijep, između dvije litice. Skliznuo je naprijed, sretan, jer je to ipak bio dio staze.

Nasmiješio se. Znao je da će se uskoro moći uhvatiti za nešto čvrsto.

Poslije jednog sata zasjala je mjesečina. Vidio je pred sobom obrise borova i staru kolibu u kojoj se Mix trebao sastati s najopasnijim čovjekom iz plemena Utesa.

Popravio je šešir i udahnuo.

Jedan prozor bio je osvijetljen. Pažljivo se šuljao. Prišuljao se kamenom zidu. Vjerovao je da su iza njega sklonili konje s tovarima. Kružio je oko utvrde držeći se borika. Pod čizmama je škripio snijeg, ali je žuborila obližnja rječica i škripanje se uopće nije čulo. Mjesec je zašao iza oblaka. Opet je oko njega bio gust mrak. Tada se iznenada upalilo jedno svjetlo. Bilo je na ulazu napuštenog rudnika. Provirio je.

Hurly Colter je sjedio na jednom kamenu, s dekom prebačenom preko širokih leđa. Bio je okrenut prema Ruffu, gledao je ravno u njega, ali zbog bljeska svjetiljke i zbog tame uokolo, ništa nije vidio.

Iza Hurlyjevih leđa bile su poslagane vreće o kojima je ovisilo hoće li jedan luđak ostvariti svoje snove i tisuće nevinih poslati u smrt.

Kad će se pojaviti Stone Eyes? – upita se Ruff.

Ubrzo! Nije smio gubiti vrijeme. Čekao je časak da se oglasi mazga i da Hurly skrene pogled.

– Hurly? – mirno ga pozove.

– Što? – Hurly razrogači oči. Bilo je to sve što je uspio reći. Ruff ga repetirkom udari po glavi i on ostane priljubljen uz tlo zatvorenih očiju.

Brzo ga je odvukao dublje u rudnik, gurnuo mu maramu u usta i svezao ga za jedan kamen. U nekoliko koraka vratio se do ulaza u rudnik. Ugasio je svjetlo i zagledao se u tamu.

Htio je odmah uništiti puške, ali je bilo logično da to ne uradi. Stone Eyes zacijelo neće pu-

stiti djevojku prije nego se uvjeri da je stigla pošiljka.

Ruff pažljivo krene prema kolibi. Sa stražnje strane nije bilo prozora. Tako se mogao prišuljati onom osvijetljenom prozoru s prednje strane.

Vidio je Gormana Mixa. Bio je bijesan. S nekim je razgovarao. Trenutak kasnije Ruff prepozna Clivea Coltera.

Gdje su bili ostali? Onaj u ogromnom kožnom kaputu? I još jedan? Netko je morao biti na straži, a drugi je možda otišao obavijestiti Stone Eyesa.

– Prokletstvo... Ako je kujin sin ubio Dawkinsa... – čuo je kako Gorman viče.

Clive je nešto odgovorio.

Ruff se vratio do ulaza u rudnik. Bilo mu je jasno da će se Stone Eyes ubrzo pojaviti. Poznavajući Mixa, znao je da će mu taj dozvoliti da povede samo nekoliko ratnika. Prepredeni Stone Eyes će poslušati i za uzvrat okititi planine svojim ljudima.

– Lijepo, Ruffe – šapne samom sebi. – Sve si isplanirao i slučaj valja završiti. Treba samo uništiti puške, osloboditi djevojku, izbjeći Indijancima i Mixovim ljudima i spasiti se. Baš je sve jednostavno.

Sjedio je i čekao. Snijeg je ponovno počeo padati. Bio je toliko gust da pred sobom gotovo ništa nije vidio.

Hurly je mirno ležao na kamenu. Nije davao znakove da će se uskoro probuditi. Ni Stone Eyes nije žurio. Ruffu je preostalo tek da strpljivo čeka s puškom u ruci. Noć je bila sve hladnija. Noge su mu se bile ukočile.

Gorman Mix je iznenada otvorio vrata kolibe.

– Dobro došao, Stone Eyes – začuje Mixov glas.

– Ne treba tvoju dobrodošlicu – grubo će Stone Eyes. – Ti si obična varalica!

– Nisam varalica, već se borim za vlastitu kožu – reče Mix. – A ti, koliko imaš skrivenih karata?

– Kakvih karata?

– Zaboravi. Šalio sam se – reče. – Možda Dawkins zna više? – Mix pogleda gorostasa.

– Nije poveo nikog drugog. Nisam vidio, ali se ne zna...

– Zašto kasniš, Mix? Dogovorili smo se drukčije – plane Stone Eyes. – Imaš li puške?

– Da li si doveo djevojku?

– Jesam. Čeka pored rječice. Ali najprije moram vidjeti puške.

– Tako se nismo dogovorili. Najprije dovedi djevojku.

Stone Eyes nešto promrmlja ratniku pokraj sebe. Ovaj brzo ode. Ostali su šutjeli. Nitko nije ništa rekao sve dok se nije pojavila Lita. Jahala je konja išaranog indijanskim bojama. Drhtala je od straha ili hladnoće. Indijanac ju je nijemo predao Mixu.

Hurly je nešto zamumljao. Ruff skoči do njega s uperenom cijevi. Hurly ga je pogledao. Činilo se kao da više nikada neće progovoriti.

– Sjaši, djevojko – začuje Mixov glas. Odvezao joj je ruke i uveo je u kolibu. Zatim je zaključao vrata.

– Dakle? – upita Stone Eyes.

– Sada možeš vidjeti puške. Gdje je zlato?

Stone Eyes mu baci vrećicu. Mix je kratko odvagne i kimne Cliveu i Dawkinsu, a na nišanu zadrži dva ratnika iz pratnje poglavice plemena Utes. Gorman Mix hitro stavi zlato u džep kaputa i krene prema rudniku.

Ruff stisne šake. Pogleda Hurlyja, no ovaj je bio tvrđi od stijene. Ona šestorica su krenula prema njemu.

– Svjetlo je ugašeno – reče Clive.

– To je tvoj glupi brat. Zar je on bilo što dobro uradio?

Stone Eyes nije volio ovakav razgovor. Odmah je sumnjao da je u pitanju neka zamka. Značajno je pogledao svoje ratnike.

– Izveo je mazge – iznenada će Clive.

Ruff osjeti kako mu srce užurbano kuca. Clive zapali i podigne svjetiljku, a Mix shvati da mazge uistinu nisu unutra. Ruff je nepomično stajao izvan dometa svjetiljke. Vidio je Mixov zbunjen pogled.

– Ne zanimaju me mazge – reče Stone Eyes. – Što je s puškama?

– Tu su – reče Mix, očito zbunjen. – No pogledajmo – pa pokaže da svi uđu.

– Mi ćemo pogledati – reče Stone Eyes. – Ti ostani vani.

Ruff prokune. Tako nije planirao. Očekivao je da će Mix uvrijediti Stone Eyesa, da će po svaku cijenu htjeti ući. No on je samo nesigurno slegao ramenima.

– Dobro – rekao je.

– Imamo te na nišanu, Gormane – Stone Eyes mu dobaci preko ramena.

– To sam očekivao – odgovori Mix. Nestrpljivo je čekao dok su ulazili. – Našli ste ih? – zabrinuto je povikao.

– Jesmo! – odgovorio je Stone Eyes.

Mix odahne. A tada Ruff poviče i u slabine udari mazgu pored sebe. Ona poskoči i povuče glavni potporanj na ulazu za koji ju je Ruff užetom privezao.

Poviče još jednom i mazga panično jurne. Mix glasno prokune vidjevši kako se ruši ulaz i zauvijek zatvara poglavicu Utesa s njegovim dugo očekivanim i dragocjenim puškama.

Tri metka fijuknu pored Ruffove glave. Nije uzvratio. Slijedio je svoj plan i, zaklonjen između tri mazge, pojurio prema kolibi.

Za nekoliko sekundi bio je na vratima. Brzo je razbio bravu i otvorio ih. Lita je stajala na sredini prostorije. Gledala ga je razrogačenih očiju. Nije imao vremena da joj išta objašnjava.

– Idemo! – povikao je. – Svaka je sekunda dragocjena!

– Za petama su nam.

Ona potrči i Justice joj pomogne da zajaše. Imao je tri mazge i dva konja što ih je pronašao čekajući da se pojavi Stone Eyes.

Pogledao je prema spilji. Stone Eyesu je ostalo još malo vremena, tek toliko da prebroji puške... Ali neće u njima uživati. Ostat će mu tek da ubije samo onu dvojicu ratnika koje je poveo sa sobom, ako bude imao dovoljno zraka...

Mix je potrčao oko kolibe. Ruff opali. Zbog vjetra se pucnjava gotovo i nije čula. Mix padne na zemlju, ali pokuša ustati.

Ruff divlje podbode konja. Lita je jahala pokraj njega. Prešli su rječicu i zašli u šumarak.

– Brže ćemo bez ovih konja! – povikala je Lita.

– Da – odgovori Ruff. – Imate pravo. Oni će nas stići ako dođu do svojih konja.

Gorman Mix je ostao nemoćan u planinama, ali zbog njega nije brinuo. Svaka je kazna za njega bila preblaga, snježna oluja ili osvetnički raspoloženi ratnici Utesa. Brinuo je samo kako da spasi život Lite.

Nasmiješio joj se i uhvatio je za ruku. Bilo je to dovoljno da je uvjeri u prijateljstvo.

– A stražar? – upita Lita.

– Kad naiđemo na njega – reče Ruff, shvativši da će se to uskoro dogoditi, jer zacijelo nije stražario daleko od kolibe – ja ću istupiti. Razumije se, pod uvjetom da ga prvi vidim. Vidjet ću kako će se taj ponijeti. Možda me neće odmah prepoznati pri ovom svjetlu. A vi, ostanete li sami, odmah krenite na drugu stranu. Pokušajte se izvući.

Ovaj put nije sve išlo po planu. Umalo su naletjeli na Dawkinsovog sina. Polako se vraćao prema kolibi s puškom u ruci. Poskočio je u sedlu vidjevši Justicea s djevojkom. Uperio je pušku:

– Tko ste?

– Ruff odahne shvativši da ih nije prepoznao.

– Prijatelji – odgovori Ruff. – Idemo u Leadville. Tamo je toplije, momče, i ljepše nego u ovim planinama. Viski, saluni, lijepe djevojke...

Momak ipak nije bio glup.

– Zašto mi sve to govorite? – ljutito će.

– Zato što vas želim podsjetiti da u životu ima lijepih stvari – Ruff slegne ramenima. – Zato što ove noći ne bi trebali poginuti. Zamisli tek ranjeno tijelo na stijeni, oči prema nebu, a krv u ledenim iglicama...

– Do đavola, što mi to govorite!

– Samo te upozoravam, mladiću! Sam izaberi. Imaš samo dvije mogućnosti.

– Ja vas držim na nišanu – nesigurno će momak.

– A ja mogu primiti olovo i uzvratiti više, obećavam. Uvijek ću za to imati dovoljno vremena. Ako se bilo što dogodi ovdje ćemo provesti noć.

Lita je čula razgovor.

– Otac će mi oguliti kožu ako sazna – reče Dawkins.

– Nisi nas vidio – spremno će Ruff.

Mladić potegne pušku i Ruff pomisli da će opaliti. Ali se predomisli i reče:

– Nisam vas vidio.

Zatim se brzo okrenuo i, ne osvrnuvši se, odjurio u noć.

Lita je zapanjeno gledala. Ruff potjera konja i ona bez riječi krene za njim.

Pred njima je bila duga i opasna noć. Prijetio je snijeg i Indijanci.

Snijeg je bio sve gušći. Išli su naslijepo. Konji su se jedva probijali.

– Morat ćemo stati – povikao je Ruff nagnuvši se prema Liti. Uhvatio je uzde njena konja da se ne bi izgubio. Vukao ga je u smjeru šume gdje se namjeravao ulogoriti.

Nadao se da će loše vrijeme zadržati opasne ratnike. Zašavši u šumu, odredio je za logor najviše mjesto, zaštićeno planinom i drvećem. Izvukao je svoj nož bowie i hitro odsjekao nekoliko grana. Napravivši naslon, pružio je Liti deku.

– Miriše po konju – ispričao se. – Ali će vas ugrijati.

Djevojka mu bojažljivo zahvali. Po prirodi je bila nepovjerljiva i trebalo joj je dugo vremena da u čovjeku vidi prijatelja.

– Hvala za sve – rekla je okrenuvši glavu. – Nikad nisam vidjela tako hrabrog čovjeka.

– Zar? Moja hrabrost nije ništa u odnosu na ono što ste vi pokazali, Lita. Znam da vam nije bilo lako.

– Da – ona ga sramežljivo pogleda. – Nije bilo lako. Bilo je užasno. Ali otac me naučio, još kao dijete, da čovjek nikada ne smije odustati, nikada izgubiti nadu. Nada uvijek ostaje.

– Pametan čovjek, vaš otac... Ruff je sjeo, prekrivši ramena dekom. Osluškivao je šumove oko sebe.

– Zar nećete spavati? – upita Lita.

– Ne.

– Onda neću ni ja – reče. – Nije pošteno.

Zadrhtala je. Ruff shvati da nije zbog hladnoće. Kad je konačno pobjegla od smrti, shvatila je kako joj je bila blizu.

– Bojite li se? – upita Ruff.

– Ne... Malo – prizna. – Ne, užasno se bojim...

– Dođite – Ruff pruži ruke. – Neću vam ništa. Ja sam prijatelj. On je čvrsto zagrli.

XII

Ruff se rano probudi. Jutro je bilo mirno i tiho. Snijeg nije padao. Konji su bili gladni, ali nije bilo hrane.

Ispod deke provirila su dva tamna, preplašena oka. Lita je sada prvi put vidjela Ruffovo lice. Drukčije ga je zamišljala. Trenutak ga je gledala, a onda je rukama skinula snijeg s deke, stresla glavom i tiho rekla, kao da je tek tada sve shvatila:

– Znači, uspjeli smo! Sve je prošlo!

– Samo što nije prošlo – sa smiješkom će Ruff.

– Zar još nešto može krivo krenuti? – iznenađeno će Lita.

– Nikad se ne zna, Lita.

– Justice je razborit čovjek. On uvijek govori istinu – Ruff začuje poznati glas i ruka mu klizne prema revolveru.

– Glupo je da odmah umrete, Justice. Ne potežite oružje. Kao što vidite, moje je već upereno, a prilično sam brz.

– Zar ti, Zardane... – Ruff se polako okrene prema šefu tajne polícije.

– Zardan? Ime mi je poznato... – reče Lita. – Upoznali smo se u vili mog oca.

– Imate pravo, Lita – Zardan će uz naklon.

– Zardane, vi ste ovaj put na krivom tragu – Lita krene prema njemu. Justice nije neprijatelj. On me spasio. Uvjeravam vas da...

– Sve mi je jasno – kratko će Zardan.

Bio je u crnom krznenom kaputu, s crnom krznenom kapom i uperenim revolverom. Bio je ljut i odlučan. Ruff ga takvog nije poznavao.

– Barunica želi da... – počne Ruff.

Zardanove oči sijevnu i Ruff zašuti.

– Ja jedini znam istinu. Znam što barunica želi – reče.

– Zna li moja sestra da sam ovdje? Ona vas je poslala? – upita Lita. Glas joj je podrhtavao.

– Da, Lita. Šalje me barunica, kao što je poslala i Ruffa Justicea, kao što je unajmila i Gordona Mixa. Vaša je sestra zbog vas prilično zabrinuta.

– Ništa ne razumijem – nesigurno će Lita. Nas troje ipak mora da smo na istoj strani, nije li tako?

– Vi ste pravo dijete – nasmije se Zardan.

– Što to znači?

– Znači da barunica želi da ste mrtva – reče Ruff Justice, ne skidajući pogled sa Zardanovog revolvera.

– Šalite se! – Lita prasne u smijeh.

Onda joj se lice sledi.

– Ruff Justice je pametan čovjek, Lita – reče Zardan. – Sve je shvatio. Zar ne, Justice?

– Čini se da je tako. Ali joj neću nikad oprostiti što me uvukla u ovu prljavu igru.

– Ne uzbuđuj se! Barunica je izigrala i pametnije od tebe – cinično će Zardan.

– Što znači sve ovo? – upita Lita zbunjenim glasom.

– Moć i bogatstvo – reče Zardan. – To je u životu uvijek tako. Kao što vam je poznato, Lita, vač otac umire, a jedna od vas dviju će naslijediti sve. Možda vam to ništa ne znači, ali vas uvjeravam da vaša sestra misli drukčije.

– Pa neka uzme to što hoće – ravnodušno će Lita.

– Nije to tako jednostavno – objasni Zardan. – Ja to najbolje znam, a i vi ćete uskoro shvatiti. Vaš otac je izabrao vas za nasljedinicu, očito nezadovoljan onim što je dosad vaša sestra uradila. Moji ljudi su otvorili sef i pročitali oporuku. Tako sam i ja sve saznao.

– Zar ne shvaćate da mi do toga nije stalo? – plane Lita. – Radije ću ostati u Americi. Spremna sam odmah potpisati...

– I kasnije promijeniti mišljenje – sa smiješkom će Zardan. – Ne, Lita. Dok ste živi, vi ste opasnost za svoju sestru.

– Zašto je onda poslala Justicea? – tiho će Lita, – Zašto mi je dala malo nade i sve to odmah uništila?

– Da bi se osigurala. Htjela se uvjeriti da ste uistinu mrtvi. Kako bi inače znala? Gorman Mix je podmukao čovjek. Mogao je reći da ste mrtvi i primiti nagradu, a zatim reći da ste još živi, skriveni negdje u planinama. To se moglo protegnuti u nedogled.

– Htjeli ste je izvući iz planina, a ja sam bio budala što sam na to pristao – reče Ruff.

– Točno. Proračunato si unajmljen. Barunica želi sestru mrtvu. Na žalost, prekasno smo saznali da si bio više zainteresiran za tajno skrovište pušaka nego u posao za koji si plaćen.

– Kako ste to saznali?

– Spomenuo je to izvjesni Saranevo. Čovjek se raspriča kad osjeti nož za vratom.

– Ipak ste mu zavinuli vratom.

– Bilo je to ipak najpametnije – Zardan je tako jednostavno govorio o kapetanovom životu. – Tebe cijenim, Justice – nastavio je. – Nitko drugi ne bi ovaj posao tako sjajno obavio, ali i ti, na žalost, moraš umrijeti.

– A Lita?

– Lita će sa mnom u Leadville. Mora vidjeti sestru. Zadnji put.

Vjetar podigne krzno na Zardanovom kaputu i kapi. Oči su mu plamtjele, suzile se, kao da ne pripadaju ljudskom biću. Podigao je ruku. Ruff je znao da će opaliti.

Ali nije imao dovoljno vremena. Zardan je zateturao i udario glavom o deblo pred sobom. Nije se čuo pucanj. Činilo se da ga je fijuk vjetra odnio u nepovrat.

Ruff se bacio na zemlju, povukavši revolver.

– To vam neće trebati, Justice – reče Benny. Odnekud se stvorio ispred jednog stabla. – Barunice... – okrenuo se prema Liti i odmjereno se naklonio. – Neobično mi je zadovoljstvo što vas ponovno vidim.

– Ja vas ne poznajem – preplašteno će Lita. – Ili... Ipak vam se odnekud sjećam.

– Ja sam jedan od nevidljivih – reče Benny. – Svi me vide, ali me nitko ne pamti.

– Glavni kuhar mog oca!

– Polaskan sam što ste me se sjetili – Benny se ponovno nakloni. – Dvadeset godina sam radio kod vašeg oca kao kuhar, hoću reći, kao jedan od njegove tjelesne straže. To je vaš otac predložio baš zbog ovakvih kao što je Zardan. Isto tako je predložio barunici Sophiji da pove-de na put osobnog kuhara.

Ponovno je počeo padati snijeg. Polako je prikrivao Zardanovo tijelo.

– Mislim da je vrijeme da krenemo – reče Benny pogledavši prema nebu.

– Kamo?

– U Leadville – brzo će kuhar. – Nadam se da ipak želite razgovarati sa svojom sestrom.

– Što je s generalom i Chapekom? – upita Ruff.

– Oni siroti ništa ne znaju. Povedeni su samo radi predstave i da kasnije posvjedoče Litinu smrt...

Lita se sledila od užasa. Još joj do mozga nije dopirala sva ta igra. Brzo se okrenula prema Ruffu i rekla:

– Spremna sam za polazak. Želim je vidjeti.

– I ja sam spreman, Lita. I ja želim vidjeti barunicu Sophiju.

* * *

Leadville je bio prekriven snijegom. Rudnici su bili zatvoreni, a život se odvijao u salunima. Zimi je i u hotelu Ophir bilo najzanimljivije.

Lita se putem uspjela oporaviti. Nosila je neuglednu indijansku haljinu i skupocjeno krzno prebačeno preko ramena. Privukla je pogled znatiželjnih gostiju Ophira. Službenik na recepciji nije uspio ništa reći. Stišao ga je Ruffov pogled.

Na Bennyjev nagovor najprije su svratili do generalove sobe. General se odmarao čitajući neku knjigu. Monokl mu je pao iz ruke prepoznavši goste.

– Dakle, dakle... – zamucao je.

Zbunjeno je napravio po sobi nekliko krugova kao da nešto traži. Ne našavši tu tajanstvenu stvar, Ruff mu predloži da se obuče i pođe s njima. Onda su zakucali na Chapekova vrata. Sjeli su za stol i Lita je ispričala svoju tužnu priču.

Chapek se zamisli.

– Teška su ovo vremena – reče. – Što ćemo uraditi? – pogledom je značajno ispitivao prisutne.

– Barunicu valja lišiti slobode – predloži Benny.

– Skandalozno!

– Ta spoznaja ne olakšava situaciju, generale. A što vi mislite, Justice? Da je prijavimo američkim vlastima?

– Ne znam. Ne vjerujem da je to rješenje. Američke vlasti je mogu samo protjerati iz zemlje, a to je samo gubitak vremena.

– Slažem se – reče Benny. Potpredsjednik ga prezirno pogleda. Očito nije volio razgovarati u društvu kuhara. No Benny se nije dao omesti. Nastavio je: Konačno, dajemo zadnju riječ Liti. Neka ona odluči.

– Nakon razgovora s mojom sestrom – odsutno će Lita. – Možda će tada odluka biti jednostavnija.

U sobi je zavladao tajac. Lita naglo ustane, uzme krzno i odlučno pogleda Ruffa.

– Hoćete li me otpratiti, Justice?

– Sa zadovoljstvom – sa smiješkom će Ruff.

Ostali su, mada nepozvani, nijemo krenuli za njom.

Lita zakuca na Sophijina vrata. Otvorila ih je sobarica ispijena lica. – Gospođa vas danas neće primiti – reče.

– Mene hoće! – Lita je gurne s vrata i uđe, a za njom Justice, Benny, general i Chapek.

Barunicu su zatekli u spavaćoj sobi. Ležala je na krevetu, prekrivena bijelim satenom. Kosa joj je bila besprijekorno počešljanja.

Pogled ju je izdao tek u djeliću sekunde. Zatim se brzo sabrala i vrisnula od radosti:

– Lita, ljubavi! – pružila je ruke prema sestri koju tako dugo nije vidjela.

– Sophia, ljubavi – Lita uzvrati istom nježnošću, a onda kao bijesna zvijer skoči na krevet i rukama je počne udarati.

– Lita! – zavrišti Sophia pokušavajući se sakriti ispod plahta. No Lita je bila spretna kao mačka. Jednom rukom ju je uhvatila za kosu, a drugom je povukla Sophijinu spavaćicu.

– Bože! Bože! – zapomagala je Sophia.

Lita ju je nemilosrdno udarala. Ankirat je nešto promrmljao, a Chapek izbezumljeno koraknu prema njima. Rufff ga zaustavi.

– Pustite Litu. Ona ima pravo na ovakav obračun.

Lita baci s kreveta golu barunicu. General okrene glavu, a Chapek je buljio u njezino lijepo tijelo.

– Prokletnice! – zavrišti Sophia.

Pokušala je rukom dohvatiti plahtu, što je još više raspalilo Litu. Udarala ju je rukama i nogama sve dok Sophia nije licem uronila u debeli sag.

– Sad je dosta! – Ruff skoči i uhvati Litu. – Pobijedili ste. Sačuvajte malo snage i za kasnije.

Benny dohvati deku.

– Barunice!

Ona mu je istrgne iz ruku. Pogled joj zastane na Liti i Ruffu Justiceu. Lita izdrži pogled, a onda kao dijete brizne u plač.

General i Benny su poveli Sophiju da se obuče, a Chapek je i dalje nepomično zurio.

– Nemoguće – promrmljao je potrčavši u svoju sobu.

XIII

Na stolu su bile upaljene svijeće. Ruff se uputio prema stolu u dnu blagovaonice. Dočekalo ga je Litino ozareno lice. Zelena boja haljine lijepo joj je pristajala.

– Divno izgledate – reče Ruff umjesto pozdrava.

– Vi također – odgovori proučavajući njegovo lice pri svijetlu svijeća, njegove hladne sivozelene oči i čvrste ruke. Imao je na sebi savršeno skrojeno tamno odijelo. – Ali još ne znam da li vam bolje pristaju hlače od jelenje kože.

Pogledi su im se za trenutak sreli. Prekinuo ih je konobar koji im je predložio večeru, izgovarajući svaku riječ s jakim francuskim naglaskom.

– Već dugo nisam jeo odrezak – reče Ruff. – Srednje pečen, molim.

– Meni isto – reče Lita, želeći se čim prije osloboditi dosadnog konobara. Kad je otišao, zagleda se u Ruffa. – Htjela bih da pođete sa mnom. Barem u posjet. Ni sama nisam sigurna da ću tamo ostati.

– Ne mogu – reče Ruff.

– Molim vas... – njena ruka sklizne na njegovu. – Uz vas se osjećam tako divno, tako sigurno...

– Ne bojte se! Benny će biti s vama.

– Benny je nešto drugo. Znam da ste bili u Evropi, a jeste li ikada skijali? Moja je zemlja čuvena po prekrasnim obroncima.

– Nisam nikad skijao. Ali za to sada nije vrijeme, Lita.

– Otac će biti presretan da vas upozna. Njemu je svakim danom sve bolje. Primila sam pismo. Sjajno ćete se provesti, Justice. Obećavam. Konačno, treba nam novi savjetnik. – Lita se nagne preko stola. – I još puno toga.

– Nije to za mene, Lita.

– Onda dođite kao moj gost. Ostanite s nama koliko vam odgovara.

– Htio bih to više od svega, Lita, ali ne mogu – reče Ruff. – ne mogu sada. Možda nekom drugom zgodom.

– Zašto ne?

– Zbog Mixa.

Ona se namršti.

– Gorman Mix? Zar vam je on još na umu?

– Još je živ. Samo to mi je na umu. Ima i vreću zlata za pojasom. Čim grane proljeće, sići će s planina i živjet će sretno i mirno, kao da se ništa nije dogodilo.

– Pustite da to riješi zakon!

– Što da riješi, Lita? Nitko nije ništa vidio, a on je ubio mog prijatelja. I za to mora odgovarati!

– Ne mislite ozbiljno! – reče Lita. – Nećete valjda staviti život na kocku i ponovno se vratiti u one planine. To bi bilo uistinu glupo. Sigurna sam da su ga Indijanci već ubili. Ako nisu, umro je od gladi.

– Možda. Ali to moram provjeriti. Gorman Mix je ubojica. Braća Colter također. Ubili su Brysona Hargrovea. Samo ja to znam. Znam i to gdje ću ih pronaći. Dakle, spreman sam – reče Ruff.

– Ne! – poviče Lita. – Nije vrijedno vašeg života. I sami ste priznali da ste se pukim slučajem izvukli iz tih prokletih planina.

– Točno. Sada mi treba još malo sreće, jer idem za Gormanom Mixom.

Ona zašuti. Konobar ih posluži, ali nijedno ne takne večeru.

– Kad se vratite, ja ću biti daleko – reče Lita gledajući u svoje prste, isprepletene s njegovima. Brzo podigne pogled, kao da je shvatila da su sve lađe potonule.

– Znam – reče Ruff.

– Onda idem! Moj otac je bolestan. Čeka me puno problema.

– Znam, Lita.

Ruff joj pruži ruku. Nakon nekoliko trenutaka ona mu uzvrati stisak.

– Ali ćete doći, znam... Kad bude vrijeme – njene se oči zacakle od suza. – Istina, već ste bili u Evropi pa ćete možda poželjeti još jednom doći...

Obećajem!

Ruff stisne njenu nježnu ruku.

– Sjajno! Zahvaljujem... – Lita se s naporom nasmiješi, stavi na stranu nož i viljušku i ustane. – Jedva čekam da vas vidim.– doda.

Suza zaigra na njenom oku. Ona uzme rupčić i ode. Ruff je gledao za njom, a onda pozove konobara.

– Izvolite?

– Pospremite stol, molim.

– Gotovo, a nije ni počelo? – iznenadi se konobar.

Ruff stavi zlatnik na stol, zatim ustane i polako krene prema svojoj sobi. Ušavši u kupaonicu, pogleda se u ogledalo.

– Ti si lud – šapne samom sebi. – Svi imaju pravo kada kažu da si lud.

Odbio je tako divno stvorenje. Mogao je uživati u raskošnoj vili, uz najbolja pića i u najboljem društvu. A on je, na sve to, hladno rekao: NE.

Iz torbe je izvukao čizme i brzo ih navukao. Snovi su bili jedno, a život drugo. Znao je da ga ništa neće spriječiti da se ponovno vrati u planine. Na umu

mu je bio Bryson Hargrove. Kakav bi on bio čovjek da se opusti i uživa u lagodnom životu znajući da ubojica njegova prijatelja slobodno šeta svijetom? Ljepota žene sada nije bila važna, a još manje ono što je usput nudila.

Netko je zakucao na njegova vrata. Ruff otvori. Pred njim je stajao Benny, u krznenom kaputu.

– Sreo sam Litu – reče. – Čujem da se vraćaš u planine.

– Da – potvrdi Ruff.

– Pošao bih s tobom. Možda će ti trebati moja pomoć – reče.

– Hvala, Benny. Ovo je samo moja stvar. Mislim da ćeš Liti biti potrebniji.

– Ona je sigurna. Ima uza se generala i Chapeka. Moja joj pomoć zacijelo neće trebati.

Ruff se nasmiješi. Benny je bio hrabar i odvažan čovjek.

– Ovo neću nikad zaboraviti, Benny – reče. – Ali ja sam u svojoj zemlji, a tebe čekaju daljnje brige. Bit ću sretan ako Lita bude uz tebe sigurna.

– Kako hoćeš – Benny slegne ramenima. – Odbio si me. Možda je tako najbolje. Ako ti to nešto znači, uvjeravam te da ću čuvati Litu.

– Hvala – sa smiješkom će Ruff i srdačno mu pruži ruku.

Kad je otišao, Ruff se nastavi polako spremati. Sva je lica polako brisao iz sjećanja. Ništa više nije bilo važno. Ostala je samo jedna planina i jedan čovjek s kojim je morao obračunati.

Sišao je u staju. Ramovog konja više nije bilo. Možda je pokušao pronaći svog gospodara. Natovario je prvog slobodnog konja i uzjahao. Noć je bila hladna. Na izlazu ga nenadano netko pozdravi:

– Dobar večer, Justice!

– Dobar večer! – odgovori Ruff prepoznavši mladog Dawkinsa. – Znači, uspio si – doda. – To me uistinu raduje.

– Da. A vi se vraćate u planine, čini mi se.

– Ne izgledam li tako? – Ruff se okrene prema mladiću.

– Zar si mi samo to htio reći?

– Ne. Pratio sam vas, Justice. Htio sam se zahvaliti. Zahvaljujući vama, dočekao sam ovaj dan. Hvala!

Justice povuče uzde, a mladić skoči u stranu. Ruff potjera konja. Pred njima je bila plava noć, ukrašena bijelim planinama u daljini. Preko čela je navukao šešir i polako odmicao glavnom ulicom Leadvillea.

* * *

Ulogorio se u gustom boriku. Noć je bila hladna i odlučio je naložiti vatru. Oko njega se u tisuće oblika izdizalo inje na borovim grančicama.

Plameni jezici podrhtavali su na čudesnim oblicima. Sve je bilo tako lijepo i nestvarno. Skuhao je kavu i sažvakao dvopek. Sjetio se sočnog odreska u hotelskoj blagovaonici. No tada mu nije bilo do hrane.

Zamotao se u deku, i legao pokraj panja da spava. Oko vatre snijeg se polako topio. Uspavala ga je igra jednog plamička.

Jutro je bilo lijepo. Skinuo je snijeg s konja i pomilovao ga. Ovaj nije bio raspoložen. Nedostajala mu je topla staja i hrana.

– Ni meni nije bolje – potapša ga Ruff.

Visoko iznad njih uzdizala se bijela planina, a snijeg je bio sve dublji.

Ruff je neko vrijeme kružio držeći se padina. Konj je zapadao u snijeg do trbuha. Jedva se probijao.

Tek oko podneva stigli su u začaranu dolinu. Ruff je kroz snježni pokrov razabirao svaki puteljak. No sada je se bilo gore. Snijeg je bio dublji, a prolaz opasniji. Tješila ga je samo pomisao da ni Gormanu Mixu nije bolje. Iz planine se nije mogao izvući.

Ispod njega je žuborila rječica.

— Jihaa! — poviče.

Rječica je bila brza i hladna, ali je skratila put i dala nade da je s druge strane nešto bolje. Ruff pusti uzde i konj krene nizvodno.

Polako, polako...

Iznenada je pred njima izronio veličanstven, snježni most. Konj je bio do trbuha u vodi. Ruff je povukao uzde.

— Još malo, još malo...

Znao je da će nastradati ako se konj uspaniči. Oko njih je hukljala bijela pjena udarajući o sivo kamenje sa strane korita.

Ruff je ponovno pustio uzde. Konj se umirio. Sada je sam mogao nastaviti. Bujica je bila sve brža. Trebalo je izdržati još samo malo...

Nakon dugih pet minuta konj je u pjeni grabio obalu.

Stresao je grivom, a Ruff je još jednom pogledao prema rijeci. Bio je blizu mjesta gdje je sreo Dawkinsova sina.

Shvatio je da je u zatvorenom klancu. Snijeg je prekrio uski kanjon, a kamenje zatrpalo uski put. Ruff je upravo to i tražio.

Do starog i napuštenog rudnika postojao je samo jedan put. Kroz drhtavo svjetlo i snježne pahuljice razabirao je u daljini slabašan tračak dima. Dopirao je iz stare kolibe.

XIV

Polako se mračilo. Duge, sablasne sjene, podrhtavale su pred Ruffovim očima. Sve je akcije valjalo odgoditi do jutra, ali nije imao strpljenja.

Osjećao je da je došao trenutak za sređivanje računa. Ispod njega ležao je zatrpan rudnik. U njemu je Stone Eyes u zagrljaju s dragocjenim puškama našao grob.

Iz dimnjaka na kolibi i dalje se dizao dim. Gorman Mix je pripremao večeru. Nije znao da će mu baš ta biti posljednja.

Justice je čekao da se potpuno smrači, a onda je namjestio pušku preko koljena i potjerao konja prema kolibi. Noć je bila hladna. Zaklonio se iza jednog bora i gledao prema kolibi. Nitko nije ulazio niti izlazio. Činilo mu se da Gorman Mix nije postavio stražu, jer na takvoj hladnoći nitko ne bi izdržao na mjestu dulje od petnaestak minuta.

Slušao je kako pod težinom snijega pucaju smrznute grane. Ruff je pričekao još časak, a onda je, oprezno kao mačak, skočio na zemlju šuljajući se prema stražnjoj strani kolibe. Pod nogama je pucketao snijeg stapajući se s fijukom vjetra.

Popeo se na krov. Zaškripalo je pod njegovom težinom. Pritajio se. Ništa se nije dogodilo.

Nitko nije izišao iz kolibe. Ruff hitro skine kaput od ovčje kože i gurne ga u dimnjak. Zatim dopuže do ruba krova, tik iznad vrata.

Nije dugo čekao. Za pet minuta vrata su se otvorila. Prvi je istrčao Hurly, a za njim Clive. Kašljali su.

Hurly je opazio Ruffa. Povukao je revolver, ali se Ruff već povukao.

– Justice! – viknuo je Clive.

Ruffova noga utone u snijeg. Pokušao ju je izvući.

Tada je shvatio da se zaglavio između dvije napukle daske. Krov je bio star i trošan. Pomaknuo je pušku i izgubio oslonac. Puška se odsklizala niz krov, a Ruff je propao u kolibu. Iznad njega je stajao Gorman Mix. Čizmom ga je udario po glavi. A onda su se sva svjetla odjednom ugasila.

* * *

Bilo je hladno. Nije mogao pomaknuti s prstima. Polako je otvorio oči. Na krovu je vidio oveću rupu kroz koju je vjetar donosio nanose snijega.

Ruke su mu bile zavezane. Gorman Mix je sjedio na krevetu. Ustao je vidjevši da se Justice osvijesti. Clive je bio pognut nad drugim krevetom. Tamo je ležao Hurly, pepeljaste boje lica. Krvario je.

– Drago mi je što si navratio – reče Mix.

Ruff nije imao vremena odgovoriti. Mixova šaka zaustavi se na Ruffovoj glavi.

– Pusti ga meni! Obećao si da ću ga ja srediti – poviče Clive.

– Ako me ubijete, nećete se spasiti – polako će Ruff. Panično je smišljao način da se izvuče.

– Idi do đavola! – reče Clive i ustane.

Ruff zatvori oči. Čekao je, ali se ništa nije dogodilo. Zaškiljio je prema Mixu. Ovaj je uhvatio Clivea.

– Kako si to mislio, Justice? – zainteresirano će Mix. Prišao je do stolice i podigao mu glavu uhvativši ga za kosu.

– Ništa on nije mislio – poviče Clive. – Pusti ga meni.

– Prestani, Clive! – zadere se Mix i ponovno udari Ruffa.

– Upozoravam te, Mix – reče Ruff.

– Ti me upozoravaš! – Mix se luđački nasmije.

– Da – Ruff hladno ponovi. – Upozoravam te. Visit ćeš ako me ubiješ.

– Što ti je, Justice? – upita Hurly. – Nakon pada s krova zaista si poludio.

– Zar mislite da sam se sam vratio, budale! – prasne.

Mixovo lice se sledi. Pogledao je Clivea. Hurly je jaukao u uglu kolibe.

– A zašto ne? – Mix se obrati Cliveu.

– To nitko ne bi uradio, budale! – reče Ruff.

– A gdje su ostali? – znatiželjno će Mix.

– Najprije me podignite s poda. Ovako ne mogu razgovarati.

– Idi do đavola! Budi sretan što uopće možeš govoriti.

– Oni me štite. Šestorica. Iza kolibe su – lagao je. – Ako me ubijete, svi ćete visiti.

– U svakom slučaju ćemo visiti.

– Zbog pušaka možete odležati desetak godina. Za ostalo nema dokaza. Nitko nije vido

da ste ubili pukovnika. Čak ni ja!

Gorman Mix se zamisli.

– Iziđi, Clive!

– Pada snijeg – pobuni se Clive.

– Baš me briga za snijeg – plane Mix. – Nađi neko sklonište i čuvaj stražu.

Clive nevoljko krene prema vratima.

– Čekaj, Ruff – reče Mix. – Zašto si ovdje sam ako su oni s tobom? – upita.

– Tako sam htio. Oni me pokrivaju.

– Zašto?

– Zato što sam te namjeravao ubiti – reče Ruff. – Jedino ja znam istinu o Hargroveu.

– Iziđi, Clive – reče Mix. Bio je ljut. Ruff je govorio logično. To je jedini razlog zbog kojeg je došao sam. – Sjedni na tu stolicu, Ruff!

Ruff ga začuđeno pogleda. Bio je zavezan.

– Vidiš da ne mogu.

– Onda nemoj – Gorman Mix sjedne na rub kreveta. Mirno je gledao Ruffa kako na kraju snaga pokušava ustati. Pridržavao se uza zid, a onda pao u stolicu.

Mix je užurbano razmišljao o potjeri. Justice mu je u svakom slučaju mogao poslužiti kao talac.

– Ubit ću te ako lažeš, Justice!

– Do đavola, znam to – reče Ruff. I on je užurbano razmišljao. Trik je uspio, ali nije ništa riješio.

– Koliko si ispred njih? – upita Mix.

– Htjeli su krenuti ujutro. Ja nisam čekao.

– Čekat ćeš ih ovdje, do zore. Ako se dotad ne pojave, gotov si. Ako dođu, vidjet ćemo tko će kako proći.

Bit će to duga noć, a kratko jutro, pomisli Ruff.

Gorman Mix je strpljivo sjedio i čekao. Činilo se kao da u svemu uživa.

Vrata su se iznenada otvorila.

– Gormane, vani je trideset ispod nule! Ne mogu dalje – povika Clive.

– Zamijenit ću te – pogledao je prema nebu kroz rupu na krovu. Ruff shvati da je nebo sivo i da će uskoro zora. – Po svemu sudeći, neću ostati dugo. Ti pazi na ovog, Clive. Ne smiješ napraviti ni najmanju grešku.

– Ne brini – Clive pogleda Ruffa. Oči su mu plamtjele od mržnje.

– Strpi se – upozori ga Mix. – Nije još vrijeme za batine. Dat ću ti pravodobno znak da počneš.

– A da ga samo malo razveselim? – navaljivao je.

– Rekao sam da ga samo paziš! – plane Mix i ljutito zalupi vratima.

Hurly je imao groznicu. Clive je stao pored njegovog kreveta, a onda mu se pogled ponovno zaustavi na Ruffu. Vani se razdanjivalo. Ruff je očajno gledao po sobi, pokušavajući smisliti neki izlaz. Puška je visila iznad Hurlyjevog kreveta, a revolver je držao za opasačem... Zašto je uopće razmišljao o oružju. Imao je svezane i ruke i noge.

– Još malo – promrmlja Clive.

– Još malo i stiže potjera – upozori ga Ruff. – Bilo bi ti bolje da se spremaš za put. Zure-

nje u mene neće ti ništa pomoći.

– Još malo – ponovi Clive. – Gadno si udesio Hurlyja, Justice. Nikad nije ovako izgledao.

– Promjena ponekad koristi.

– Zaveži! – prasne Clive.

– A ti sjedni. Mix te upozorio da držiš ruke dalje od mene.

– A ja se tresem od straha da će me Mix najuriti – Clive korakne bliže. Oči su mu plamtjele. – Ostavit ću te – reče Clive Colter.

Ali ga udari nogom i sruši na pod zajedno sa stolicom. Gotovo istog trenutka iz daljine prasne pucanj. Hurlyjeva glava bubne o zid koji se napola sruši.

Benny, pomisli Ruff.

– Još malo, rekao sam... – i pogleda Clivea.

Cliv ga ljutito udari u prsa i s uperenom puškom jurne prema vratima.

Vani su se začula još tri pucnja, jedan iz daljine, a druga dva kao da su bila ispaljena odmah iza kuće. Kotrljajući se prema vatri, Ruff uhvati Hurlyjev zažaren pogled. Krvavom i drhtavom rukom Hurly je nesigurno podizao revolver.

Ruff se priljubi uz pod.

Gotovo je, prošapće Ruff. Ali u Hurlyjevoj ruci nije bilo dovoljno snage. Zadrhtala je, a revolver je tupo udario o pod.

Koliko mu je još ostalo vremena? Vrata su se njihala, a izvana je odjekivala pucnjava.

Okrenuo se i gurnuo ruke prema vatri. Osjetio je užasnu bol. Plamen mu je zahvatio i kosu. Miris paljevine... Njegove su ruke odjednom bile slobodne.

Valjao se po podu, prema vratima. Nije htio pogledati ruke. Osjećao je kako meso još cvrči, a sladunjav miris ispunjava uzdrmanu kolibu.

Samo jedan milimetar mu je trebao da ga poklopi dio stropa. Bacio se na stranu, pokušavajući dohvatiti revolver koji je Hurlyju ispao iz ruke. Uradio je to u trenutku kad se Clive Colter našao na vratima. Ali Ruff je bio ipak brži. Clivova je puška zaparala stranu zida, a on se u lokvi krvi stropoštao na pod mrtav.

Ruff je hitro s nogu odvezao uže. Kroz komade srušenog krova zurile su u njega Hurlyjeve zakrvavljene oči.

Oslobodivši noge, Ruff je jurnuo prema vratima. Zapljusnuo ga je hladan vjetar s nanosom snijega. I ništa više.

Mix je pobjegao. Bio je sam na ledenoj čistini. A onda ga je iznenada opazio. Gorman Mix je posrtao i trčao prema šumi. Snijeg mu je dopirao do koljena.

Ruff je trenutak gledao za njim. Pod vrućim i sprženim prstima osjećao je hladni držak revolvera.

XV

Ruff nad glavom osjeti fijuk metka. Pognuo se i uzvratio, ali je i dalje trčao prema šumi.

Mix ponovno opali, sada iz drugog položaja. Ruff se iznenada sjeti mjesta na kojem je ostavio konja. Bio mu je to jedini spas. Stigne li Mix prvi, on će ostati ovdje sam.

Potrčao je prema šumi. Ispravivši se, osjetio je bol u ramenu. Pao je na snijeg. Sada je već mogao poslužiti Gormanu kao

meta. Panično je poskočio, koraknuo i nestao u šumi. Zahroptavši, pao je na srušeno stablo.

Brzo je rasparao košulju i zamotao ranjeno rame, a onda ponovno zateturao između drveća.

Načas je ugledao Gormana Mixa. Zapucao je, ovaj put u prazno.

Mix je išao prema mjestu gdje ga je Ruff privezao. Ruff ga je pratio u stopu, ali su mu noge polako otkazivale poslušnost. Izgubio je puno krvi. Osjećao je vrtoglavicu. Snijeg je bio sve dublji, a drveće sve gušće.

Pao je na koljena. Kao pas grabio je rukama po snijegu. Iza njega je ostajao crveni trag. Pokušao je ustati i potrčati. Mix je zapucao vidjevši kako izranja iz snijega, ali on se nije obazirao. Brežuljak je bio tako blizu. Dokopao se snijegom prekrivene, granitne stijene i zastao, a onda se krvavim rukama hvatao za ledene izbočine pokušavajući se dočepati vrha.

– Natrag ne možeš, Justice – šapnuo je samom sebi.

Sada se oslanjao samo na desnu ruku. Lijeva je bila nemoćna. Zgrčio je noge i na kraju snaga pružio smalaksalu ruku. Kao vreća je njegovo tijelo palo na ravan. Do mozga je osjetio bol i jauknuo.

Nejasno je vidio Mixovo bijesno i opasno lice. Zamišljao je da stoji na vrhu litice i da ga čeka s uperenom puškom, spreman da mu raznese glavu u tisuću komadića. Već je vidio kako pada u bijeli bezdan...

Pridigao je glavu i počeo puzati. Nije mogao izvući revolver. Žmirio je još časak, a onda je otvorio oči.

Ruff se zanjiše na nogama, ali se ipak odvoji od zemlje.

Gdje je ostavio konja? Ničega se nije sjećao. Vrijeme je bilo tako nestvarno. Činilo mu se da su prošle godine otkad je zadnji put jahao.. Iznenada opazi trag Mixovih čizama i suludo potrči.

A onda se sruši na snijeg. Noge su mu otkazale. Nije imao snage za ono što je nalagao njegov mozak. Svaki daljnji korak bio je samo želja.

Učiniło mu se da se netko nagnuo nad njim. Nejasno je vidio i konja, ali su sve slike ponovno iščezle.

Mislio je da ima groznicu. Ponovno je vidio konja. Nije bio njegov. Ličio je na onog što mu ga je Ram poklonio, onog kojeg je izgubio. Ali to ne može biti. Taj konj je sada morao biti daleko, ili pak u blizini, ali uginuo od gladi i hladnoće.

Ruff strese glavom i otvori oči. Gledao je u puščanu cijev i vidio vatru. Metak je fijuknuo pored njegova uha. Podigao je ruku i opalio. Ponovio je, ali su mu prsti drhtali, a slike su nestajale pred očima.

Čuo je još jedan hitac i vidio kako se Mix grči i pada. Što se dogodilo? Možda ga je pogodio kamen s puknute stijene?

Zario je rukama u snijeg i zakotrljao se. Mix se koprcao po snijegu i pucao. Justice je kružio oko njega i iznenada se našao tik iznad.

Puhao je hladan vjetar, noseći miris smrti.

– Mix – tiho ga pozove.

Mix opali, ali je bilo prekasno. Justice je polako podigao

revolver i nanišanio. Metak se zabio u Mixove grudi.

Ruff još jednom opali. Mixovo se tijelo još jednom trzne, a onda ostane nepomično na snijegu, okrenuto prema beskraju bijelih planina.

Zapuhao je još hladniji vjetar. Justice osjeti kako mu noge ponovno otkazuju.

Nebo je sada bilo mračno, a snijeg samo što nije počeo padati. Ruff se oslanjao na ruke i na koljena. Morao se spustiti s planine. Kad bi se nekako uspio dočepati kolibe...

Više nije imao snage. Slike su pred njim ponovno zatreperile. Pomaknuo je prstima, osjetivši po sebi svježi snijeg.

Lijevu ruku više nije osjećao. Pomakao se na mjestu i nemoćno još dublje zario licem u snijeg. Znao je da će umrijeti. Smrt je bila tako blizu. Prekrit će ga snijeg pod kojim će ostati do dalekog ljeta kad će sve okopniti i kad će ga netko pronaći. Pronaći će njegov kostur i kosture one trojice. Pitat će se što ih je navelo u tu okrutnu planinu.

Ruff podigne glavu čuvši u bilizini korake.

– Benny? – prošaptao je.

Znao je da to ipak nije mogao biti Benny. Kuhar je sada bio daleko, na putu prema domovini.

Osjetio je nad sobom toplu deku i čuo topli šapat.

– Rekla sam vam da neću s ocem. Rekla sam da želim prezimiti s muškarcem, s vama, Justice – reče Yarna. – Oni razbojnici su vam htjeli nanijeti zlo, ubiti vas i pokvariti moju zimu. Zato sam ih ubila.

Pomogla mu je da ustane, a zatim ga povela prema konju. Stala je uz njega. Gledala je kako se gomilaju sivi oblaci. Vjetar je raznosio kosu po njenom sitnom, lijepom licu. Ona se nasmiješila.

– Ovo će nevrijeme dugo potrajati, Ruff – reče. – Sad ne možete otići. Konačno, i nema potrebe, jer ste dobili rat, nije li tako?

On kimne, a ona se ponovno nasmiješi, uzme uzde Ramova konja i potjera konja prema staroj kolibi.

KRAJ

od OLIMPA
do UNIVERZIJADE

ZAGI ZOVE DA GA LOVE

POUČNA IGRALJKA SA SLIČICAMA I 5000 NAGRADA!

PORUČUJE VJEVERICA – MASKOTA »UNIVERZIJADE 87«

OČEKUJE VAS BLIZU 4000 BLJEŠTAVIH NALJEPNICA
PRONAĐETE LI IH U ALBUMU – SLIJEDI NAGRADA

- **ZLATNA NALJEPNICA DONOSI VAM MOTORKOTAČ I ZAGIJA U ČISTOME ZLATU – POKLON »IKOMA« IZ ZAGREBA**
- **SREBRNA NALJEPNICA DONOSI VAM BIBLIOTEKU KNJIGA »VJEVERICA« ZAGREBAČKE »MLADOSTI« I ZAGIJA U SREBRU – POKLON »IKOMA«**
- **A ZAGI JE JOŠ I BEZBOJAN, PA I PLAVE BOJE**
- **PROVJERITE ZAŠTO**

  IAKO SE ZAGI KRIJE
  NEUHVATLJIV IPAK NIJE!

- **UKLJUČITE SE – ZAGI ZOVE DA GA LOVE!**

U PRIPREMI

Mat. T. Barrow:
PLAVOKOSI DESPERADO

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872.– d, a za 6 mjeseci 936.– d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101–833–1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00 HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101–37–25730–3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 40.000 d, c/b stranica 30.000 d.

Oslobođeno plaćanje poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7–1973. od 26.XI 1973.

DRAGI, DOBRO ZNAŠ DA MI NAJVIŠE GODI

HUMOR

ZA SVE KOJI VOLE SMIJEH U SEKSU I
ZA SVE KOJI SE VESELE SEKSU
ZA SVE KOJI SE SMIJU SEKSU

I kod vašeg prodavača novina!